

IMMACULATA

3/1999

Č.43

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 1999

(Třetí rok bezprostřední přípravy na Jubileum roku 2000. Téma roku: Bůh Otec)

Květen - Abys pro nás obdržela dary Ducha Svatého, který jediný může obnovit srdce člověka a takto ho učinit skrze Krista oddaným dítětem Boha Otce.

Červen - Aby živá voda a živý chléb, které dám daroval Kristus, byly námi často přijímány a věrně uchovány.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,...nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

- Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

- Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři!

Už je to tak nějak zakódováno v naší psychice, že často o těch nejbližších, nejmilovanějších říkáme: **moje** maminka, **můj** táta, **mé** dítě, **můj** bratr... Přitom žádného z nich nechápeme jako předmět, který bychom vlastnili, ale spíše naopak - jako osobu, za kterou jsme zodpovědní. Opravdová láska závisí na zodpovědnosti. **Můj, má, mé** - to je to, ta nebo ten, za kterého jsem zodpovědný.

Mnoho z nás určitě prožilo takový moment v životě, že jsme nesli k Matce Boží svou důležitou záležitost. A když jsme ji už byli připraveni předložit, najednou jsme si všimli, že Její ruce jsou plné záležitostí vážnějších a těžších, záležitostí našich bližních, bratří a sester. Vedlo to k tomu, že jsme okamžitě od záměru upustili a raději jsme se zeptali: „Maminko, mohu Ti nějak pomoci?“ Je to stejné jako s každým dobrým dítětem, které se vrací domů. Třeba po mnoha měsících nebo letech nenápadně vstupuje do dveří a vidí upracovanou mámu, což ho vede k otázce: „Mohu ti pomoci?“

Pokud vidíme pouze své záležitosti, nevidíme svou Matku. Také nevidíme Boha, ale jediné svůj malý svět, nic víc. To je naše neštěstí. Když stojíme před naší Matkou, musíme si všimnout Její starosti o mnohé. Stejně tak, když stojíme před Kristem, nemůžeme vyřizovat své vlastní záležitosti, tím spíše, když vidíme, jaké má trápení s křížem, na kterém zvedá spásu celého světa. Jako Šimon z Kyrény je třeba, abychom všeho nechali a pomáhali nést Jeho kříž. To je tajemství života víry. Autenticita takového života je v tom, že člověk bere zodpovědnost za starosti, únavu a těžkosti Ježíše a jeho Matky. Oni mě potřebují, mohu s nimi spolupracovat. A moje záležitosti? **Můj** Bůh je vidí a zná. A také vše dobře vnímá a chápe **má** Matka.

To je pravý postoj člověka milujícího, člověka, který touží po dobru pro druhé a cítí za ně zodpovědnost. Heslem máje ať je: Zapomenout na sebe a žít zodpovědností.

o. Josef

Jarní modlitba

Poklekám před tebou,
ó Zahradníku duší,
s bělostnou sněženkou,
jež příchod jara tuší
z pomněnkového nebe.
Jak krouží vlaštovky,
když si hledají svůj krov,
tak moje modlitba
též zakrouží beze slov.
V ní, Pane, najdeš sebe.

Když někdy nás v nitru
souží saharská sucha,
ve víru povadlou
vlej vláhu svého Ducha
a dej rosu naděje.
Ať vábných vášní plíseň
nám duši nerozleptá.
Ať stále zní píseň,
kterou si srdce šeptá,
když je láska zahřeje.

V zahradě mé duše
k tvé slávě ať vše slouží,
nic nekvete hluše
a stojí pevně v bouři.
Jen stébla se mohou chvět.
Tvé milosti včela
jednou pro pel přiletí.
Snad jsem byla bdělá,
aby každé okvěti
rozvilo se v plný květ.

Ó můj Zahradníku,
až uhasíš mou svíci,
podám ti vínek díky
s Marií Pomocnicí,
Matkou mou i Matkou tvou.
Zatím, pokud žiji,
zahradku hlídat musím.
V Marii se skryji.
S ní ti zpívat zkusím
jarní píseň jásavou.

Ze života sv. Františka z Assisi

(pokračování)

Pozdě večer se František vrátil domů. Otec i matka tím byli nadměru potěšeni. Byli rádi, že upustil od svého úmyslu, a tak se vyhnul mnoha nebezpečím, v nichž mohl i zahynout. Zvědavě se ho vyptávali, co jej pohnulo k tak náhlému zvratu, ale nic se nedověděli, protože se rozhodl zatím o všem pomlčet, dokud mu Bůh nedá zřetelně najevo svou vůli. Brzo jej začali vyhledávat jeho staří přátelé a žádali ho, aby se zase vrátil do jejich veselého společenství a účastnil se jejich zábav. Když se k nim František vrátil, byli velmi rádi, neboť si mysleli, že jim nadešly opět veselé časy jako dříve. Velmi se však zklamali. František, aby se jich zbavil, vystrojil jim opět velmi skvostnou hostinu, ale umínil si, že to bude hostina poslední, protože od svého návratu ze Spoleta byl odhodlán, že se navždy zřekne svých veselých přátel a bude očekávat pokud možno vzdálen od světa dalších pokynů Toho, kterému se zcela odevzdal.

Při této poslední hostině se jej snažili jeho přátelé rozveselit, protože seděl mezi nimi s tváří vážnou a zachmuřenou. Všechna jejich námaha však byla marná. Po hostině všichni spolu s Františkem jako obvykle za veselých zpěvů kráčeli městem. Tentokrát však František nešel v čele, ale zůstal pozadu pohroužen do hlubokých myšlenek. Najednou stanul uprostřed cesty jako strnulý. V té chvíli mu totiž Bůh dal zakusit rozkoše a radosti, jež prožívá člověk, který Ho opravdu miluje a Jemu upřímně slouží. Také mu ukázal, jak všechno, po čem až doposud toužil a za čím se pachtil, je ničím a bezcenným ve srovnání s duchovními radostmi. František stál uprostřed cesty s velitelskou holí v ruce jako bez ducha a nemohl se vůbec hýbat.

Jak sám později řekl, byl tak ponořen v tu chvíli do duchovních rozkoší, že kdyby jej krájeli na kousky, nebyl by nic cítil. Jeho přátelé, když to zpozorovali, přiskočili k němu v domnění, že se mu něco stalo. Volali na něj, hýbali s ním, ale František nejevil známky života. Teprve po dlouhé době se vzpamatoval, udiveně se rozhlížel kolem sebe a zdál se být celý jakoby proměněn. „Co se Ti stalo, Františku?“ ptali se ho všichni, ale on jim nic neodpověděl. Až najednou jeden z jeho přátel zvolal žertem: „Nechte ho. Copak vás nenapadlo, nač myslel? Určitě to byla nějaká dívka, která mu padla do oka a s kterou se hodlá brzo oženit.“ Všichni se tomu náramně smáli, jen František to vzal zcela vážně. Po chvíli řekl: „Ano, drazí přátelé, hod-

lám se oženit, a sice se ženou tak bohatou, tak vznešenou a tak krásnou, že jste dosud takovou nikdy neviděli.“

Jeho přátelé nevěděli, co si o tom mají myslet. Spíše se jim zdálo, že František žertuje, protože věděli, že nikdy žádnou známost neměl. Avšak jeho tajuplné vzezření a vážný tón jeho hlasu v nich vzbuzoval pochybnosti. Neuvědomovali si, že František touto ženou, kterou si umínil pojmut za manželku, myslí svatou chudobu spojenou se sebezáporem a opovrhováním pozemskými věcmi, jejíž krásu a vznešenost mu Bůh ukázal právě při předchozím zjevení. Ano, svatá chudoba, to byla ta krásná žena, se kterou se náš mládenec mínil zasnoubit, protože osvícen Duchem Svatým poznal, že byla opuštěnou vdovou od té chvíle, kdy její první manžel, Ježíš Kristus, vstoupil na kříž.

Od této chvíle se František vyhýbal všem radovánkám a všemu hluku světa. Se svými přáteli se rozloučil jednou provždy. Začal vyhledávat samotu, kde naslouchal Božímu hlasu. Největší část dne věnoval modlitbě a rozjímání, při němž jeho srdce oplývalo duchovní rozkoší a vnitřní útěchou. Klečel nebo ležel s tváří obrácenou k zemi před obrazem Ukřížovaného, modlil se a vroucně rozjímal. Jeho rty šeptaly vroucí prosby k milému Spasiteli za dar osvětlení: „Nejvyšší, slavný Bože, osvět temnotu mého srdce a dej mi pravou víru, pevnou naději, dokonalou lásku, hlubokou pokoru, rozum a poznání, abych zachoval tvá přikázání.“ Tak a podobně pronášel František své prosby k Bohu a přitom ronil hojné slzy, jež byly slzami radosti nad nevýslovnou dobrotou a láskou Boží, která se sklonila k němu, ubohému zemskému červíčkovi, a hned zase slzami upřímné lítosti nad dosavadním svěťáckým životem. Nyní v té samotě viděl zcela jasně, jakou vděčností je zavázán Bohu, který se nad ním slitoval a odvrátil jej od cesty vedoucí do záhuby, po níž až dosud

tak mnoho jemu podobných kráčelo: „Ó, jak pozdě jsem dospěl k poznání Tebe, ó Bože, láska má, krásno má, sice stará, ale přece vždy nová! Posiluj mě, abych opět nezhbloudil k své záhubě.“

Nepřítel lidského pokolení byl naplněn nesmírným vztekem, když viděl, jak oběť, kterou si už dávno vyhlédl a kterou stále těsněji k sobě vinul, mu nyní uniká. Proto se jej snažil všemi prostředky odvrátit od započaté cesty pokání. Nejprve mu ukázal co možná nejsvůdněji všechno, co jej až dosud poutalo a vábilo. Když však zpozoroval, že to vše již ztratilo pro něho přitažlivost, začal jiným způsobem. Ukazoval mu nyní všechny obtíže, strádání, strasti, potupu, hanbu, pronásledování a posměch, které jej očekávají, setrvá-li na cestě, po které začal kráčet. Snažil se mu namluvit, že na to nestačí, protože v dosavadním životě si na těžkosti nezvykl, a proto jim nakonec stejně podlehne.

Pak mu jednou pohrozil, že jej učiní tak hrbatým a šeredným jako jemu známou babiznu z Assisi, na kterou se nemohl nikdy bez hrůzy a ošklivosti ani podívat. Avšak ani tím jej nezastrašil, neboť Bůh jej posiloval, aby čím dál statečněji a odhodlaněji překonával podobná dábelská pokušení.

Když jednou opět dábel na něj více než kdy jindy dorážel, zaslechl František, jak Bůh mluví k jeho srdci: „Františku, chceš-li se naučit dokonale znát mou vůli, musíš od této chvíle nenávidět a nohama pošlapat to, co jsi dříve tak tělesně miloval a po čem jsi tak toužil. Jakmile tak začneš jednat, stane se ti to, co ti dříve bylo příjemné a sladké, těžkým a odporným. To pak, čeho jsi se dříve hrozil, dá ti velikou slast a nesmírnou radost.“

Když František pochopil, že jej Pán Ježíš nabádá k sebezáporemu, aby se stal jeho pravým následovníkem, učinil slib, že se bude ze všech sil cvičit v této ctnosti. Příležitost k tomu se mu naskytla hned téhož dne. Když vyšel z jeskyně,

kde strávil větší část dne, a ubíral se na koni domů, byl podroben od Boha kruté zkoušce, ve které se mělo ukázat, jak hluboko je v jeho srdci zakořeněna láska k Bohu.

Najednou totiž uviděl, jak před ním stojí člověk se známkami malomocenství na celém těle. Když uviděl jeho zohavenou tvář a vředy na rukou a nohou, celý se hrůzou zachvěl. Nikdy dosud něco podobného neviděl, neboť kdykoliv takového ubožáka zdálky uviděl, snažil se mu hned vyhnout, aby se od něho nenakazil. Také tentokrát se chtěl dát na útěk, když si náhle připomněl, co právě před chvílí slíbil svému milovanému Spasiteli. „Zapři sebe sama, Františku,“ ozývalo se v jeho srdci, „tato slova jsi slyšel a také jsi slíbil, že se budeš podle nich řídit. Učiň, co sji slíbil, nyní se ti k tomu naskýtá nejlepší příležitost. Chceš-li se stát opravdovým vojínem Kristovým, musíš nejprve zvítězit na sebou samým.“ Trásl se hrůzou, když hleděl na malomocného. Bojoval sám se sebou. Jako blesk projela jeho hlavou slova proroka Izaiáše: „Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bo-

lesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen“ (Iz 53, 4). Představil si v osobě onoho malomocného svého Spasitele, seskočil z koně a přistoupil k němu. Protože malomocný prosil o almužnu, bohatě jej obdaroval a políbil mu ruku. Ubožák se zase v vděčnosti nespokojil s pouhými díky, nýbrž objal Františka a políbil ho na čelo. V té chvíli měl František takový milý pocit u srdce, že nejen necítil žádnou ošklivost nad tímto objetím, nýbrž si přál, aby v něm trval stále. Bylo mu, jako by objímal samotného Spasitele. Zdá se, že se František nemýlil, neboť jakmile se vyšvihl na svého koně a ohlédl se po malomocném, nikde jej nespatriil. Tak poznal, že snad sám Bůh nebo některý z jeho duchů se mu v podobě malomocného zjevil, aby jej zkoušel a utvrzoval v ctnosti sebezáporu. František velebil Boha za prokázanou milost. Byl tak šťasten ve svém srdci, že si hlasitě propěvoval.

*Podle knihy Svatý František Serafický
od P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS*

Petr našich dnů

Na svátek Matky Boží Lurdské, 11. února, se konal VII. Světový den nemocných. V Bazilice sv. Petra byla sloužena mše sv. za nemocné, které jménem Svatého otce předsedal kard. Camillo Ruini. Na závěr se Jan Pavel II. setkal s nemocnými, přítomnými v bazilice. V poselství k Světovému dni nemocných papež psal:

„Nemocné jakéhokoli věku a zdravotního stavu, trpící všelikými neduhy a také oběti katastrof a tragických nehod vyzývám, aby se vrhli do otcovské náruče Boha. Víme, že nám byl Otcem darován život, jako nejvyšší projev Jeho lásky a že ve všech okolnostech zůstává Jeho darem. Toto přesvědčení má provázet všechna naše nejvíce zodpovědná rozhodnutí, i tehdy jestli naše omezena kondice působí, že se nám jejich účinky mohou někdy zdát nezřetelné a nejisté.“

Ve službě Bohu skrze Neposkvrněnou

Květen je považován za nejkrásnější měsíc v roce. Je zvláště zasvěcen přesvaté Panně Marii. Denně mnozí lidé přicházejí do kostelů a kaplí, aby Neposkvrněnou ctili zpěvem Loretánské litanie.

Vzdáváme úctu Marii, protože nám porodila Ježíše Krista a je vzorem pro celou církev, ale také proto, že se neustále za nás přimlouvá. II. vatikánský koncil říká, že Mariino mateřství trvá v ekonomii spásy neustále - počínaje souhlasem, který Maria vyslovila při Zvěstování a potvrdila bez váhání pod křížem až k věčné spáse všech vyvolených na konci časů. Ačkoliv byla vzata do nebe, neukončila tento spásný úkol, ale skrze svou přímliuvu nám neustále získává dary věčné spásy. Pro svou mateřskou lásku pečuje o bratry svého Syna, kteří jsou dosud poutníky na této zemi plné různých nástrah a nebezpečí až do doby, kdy budou uvedeni do své nebeské vlasti.

Mariino mateřské poslání a Její výsady a milosti je třeba vždy chápat v kontextu Kristova díla spásy. V Kristu, který je jediným Prostředníkem mezi námi a Bohem, pak Mariino poslání získává skutečný smysl. Maria celým svým životem směřovala ke svému Synu a v každé době nám na Něho ukazuje. „Ano, Maria nás přibližuje ke Kristu, vede nás k Němu, ale pod podmínkou, že prožijeme její tajemství v Kristu.“ (Jan Pavel II.)

Podstatou Rytířstva Neposkvrněné je odevzdání se do rukou Neposkvrněné jako Její nástroj. Svátý Maxmilián povzbuzoval všechny, aby se jí zcela odevzdali do vlastnictví a skrze Ni - samotnému Bohu. „Máme být

Jejími služebníky, dětmi, otroky atd. Stručně řečeno, máme být v každém ohledu Jejími, co možná nejtěsněji, nejdokonaleji, jakoby Jí samotnou.“ Odevzdáváme se Marii, protože sám Bůh, kterému jsme se zasvětili ve křtu, Jí svěřil celý řád milosrdenství. Úkon odevzdání MI začíná slovy: „Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko. Tobě Bůh svěřil celý řad milosrdenství...“ Když tedy Bůh vložil do rukou Marie ekonomii spásy, pak my, kteří se jí odevzdáváme, se zcela a dobrovolně zapojujeme do Božího plánu.

Svátý Maxmilián si velmi přál připodobnit svůj život životu Neposkvrněné. Chtěl se jakoby s Ní ztotožnit, protože Ona je ze všech stvoření nejbliže Bohu. „Přiblížit se k Ní, podobat se jí, dovolit, aby Ona ovládla naše srdce i celou naši bytost, aby Ona žila a působila v nás a skrze nás, aby Ona milovala Boha naším srdcem, abychom jí náleželi bezvýhradně - to je náš ideál.“ Ve svých dalekosáhlých plánech chtěl přivést k Neposkvrněné všechny duše, aby se Její mateřské království dostalo do každého zákoutí světa a obsáhlo všechny národy.

V odevzdání se Neposkvrněné Panně se nejedná pouze o citový vztah k Ní. Pro Její rytíře by to bylo rozhodně málo. Především je třeba si přivlastnit Její neporušenou víru, nezlomnou naději a horlivou lásku a zároveň jí následovat v takové míře, aby se Její život v nás prohluboval s každým dnem. Je třeba také čerpat z pokladu, který má Prostřednice všech milostí, abychom překonávali různé překážky, vzrůstali v lásce Boží a směřovali k plnosti lidské i křesťanské zralosti a jiné k ní vedli.

Náš zakladatel svým životem ukázal, jak nádherné mohou být ovoce heroického odevzdání se Neposkvrněné. Nejpřesvědčivější je samozřejmě jeho poslední čin v koncentračním táboře v Osvětimi, kterým se obětoval, aby zachránil život spoluvězně. V tomto okamžiku nemyslel na další rozvoj svých apoštolských děl, která, když bychom uvažovali lidským způsobem, vyžadovala jeho přítomnost. Svědčí to pro jeho naprostou důvěru v Boží prozřetelnost při uskutečňování díla Neposkvrněné.

Kdo se zcela zasvětil Marii, stane se dokonalým a svatým, říkával o. Maxmilián. Pak bude ve svém okolí Neposkvrněnou vyzařovat, stane se apoštolem dobra. Velmi si přeje, aby se ti, kteří patří do Rytířstva Neposkvrněné, chovali jako Její skuteční rytíři a rytířky, a ti, kteří zatím do Rytířstva nepatří

a touží udělat pro Neposkvrněnou něco dobrého, ať se přihlásí do MI, aby mohli pracovat spolu s námi pro království Boží. Povzbuzujeme také jiné ke vykročení cestou Mariinou, protože mnohé zkušenosti ukazují, že zvláštní apoštolskou horlivost mají křesťané vychovávaní ke službě církvi ve škole Panny Marie, v duchu pokorné služebnice Páně. „Kristus skrze Ni zvítězí, protože chce, aby vítězství církve v současném a budoucím světě byla spojena s Ni“ (Jan Pavel II.).

Rytířstvo Neposkvrněné bylo nedávno uznáno jako veřejné mezinárodní sdružení, což svědčí pro rostoucí význam díla sv. Maxmiliána. Kéž toto znamená dokážeme správně pochopit.

Rytíř Neposkvrněné

Putování Panny Marie z Nazareta

Součástí bezprostřední přípravy Velkého jubilea roku 2000 univerzální církve je také akce kapucínů z italského Ferma: Peregrinatio Mariae Mondiale - putování sochy Panny Marie z Nazareta. Jak již asi všichni víme, ve dnech 10.-16.5.1999 tato socha při své světové pouti navštíví také naši zem. Proto přicházím s několika otázkami za P. Pavlem Dokládaem, jemuž jako představiteli Fatimského apoštolátu bylo Českou biskupskou konferencí svěřeno zorganizování celé akce u nás.

Proč a jakým způsobem je tato akce organizována?

Svatý Otec Jan Pavel II. v encyklice o Duchu Svatém v životě církve a světa hovoří o církvi toužící se připravit na rok 2000 tak, jako Duch Svatý připravil Nazaretskou Pannu na své poslání. V apoštolském listu Tertio millennio adveniente, který je podkladem k prožívání bezprostřední tříleté přípravy na rok 2000, hovoří opět o mateřství Panny Marie z Nazareta, které je vnímáno jako jemná a naléhavá výzva určená všem Božím synům, aby se navrátili do Otcova domu. V další encyklice Dives in misericordia o Božím milosrdenství připomíná prorocká slova této Ženy, která zvěstovala při své pouti na prahu domu své příbuzné: „Jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení.“

Na základě těchto podnětů a po zpracování návrhu, které předložili františkáni z chrámu Zvěstování v Nazaretě a kapucíni z chrámu v Loreto (Marky - střední Itálie), pak kapucíni v italském Fermu (pod vedením P. Giovanni Maria Leonardiho, který se stal koordinátorem celé putovní akce) připravili mimořádnou světovou událost, kdy Panna Maria z Nazareta putuje zeměmi všech světadílů jako jemná a naléhavá výzva všem lidem: „Navratte se do Otcova domu. Jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení.“ (TMA č.54 a Lk 1,50a)

Kdo je autorem umělecké předlohy a které země již Maria z Nazaretu navštívila?

Na realizaci celého projektu se podíleli přední italské umělci: Gregor Mussner (Otisei) ztvárnil tuto sochu ze dřeva a Renzo Barbarossa (Fabriano) do-

tvoril její podobu malbou. Socha vážící 128 kg (s obalem 228 kg) a měřící 172 cm představuje Marii jako Ženu a Matku ve spěchu - jakoby v pohybu. Na svoji „pout“ se vydává již loňského roku 8.3.1998 z biblického Nazareta. Svatý Otec ji 15.4.1998 označuje korunkou s 12 hvězdami a hned v prvních měsících svého putování je nadšeně přijímána v Itálii, Egyptě, Argentině, Uruguay, navštěvuje Albánii, Makedonsko, Bulharsko, Maltu, Turecko, Rumunsko, Rusko, USA, Kanadu. Tuto krásnou sochu očekávají v letošním roce mezi jinými národy Polska, Slovinska, Chorvatska, Irska, Rakouska a též České republiky, a to ve dnech 10.-16.5.1999. Kontakt z italského Ferma je navázán rovněž s Austrálií, Čínou, Japonskem a Indií.

V mnoha zemích je její navštívení chápáno nejen jako kulturní záležitost církve, ale jako celospolečenská událost. Maria je vítána často nejen nejvyššími církevními hodnostáři, ale také představiteli států, jež navštěvuje. Připravována jsou nejrůznější vystoupení pěveckých a tanečních sborů. Každý národ s mentalitou a kulturním životem sobě vlastním dává celému dění svůj specifický ráz.

Vždyť se jedná o jednu z hlavních akcí připravujících a oznamujících blížící se Velké jubileum rok 2000, jako ona jemná a naléhavá výzva ke změně kurzu pro celosvětový vývoj. Je zvláštní, že její putování nevzbuzuje nevoli u lidí s jiným náboženským vyznáním. Spíše naopak, často je provázeno zájmem, zvědavostí.

Je velmi zajímavé sledovat nasazení, s jakým jednotlivé národy celou tuto „návštěvu“ připravují. Tak např. v Polsku, které navštíví Panna Maria z Nazareta týden před naší zemí, je organizace celého týdne pojata velmi slavnostně. První 3 dny celebrují mši sv. 3 polští kardinálové, mimo to se každý den zúčastní slavnosti i jeden z biskupů. Noční bdění, katecheze pro všechny vrstvy a věkové skupiny budou provázet po celý týden ty, kteří se vypraví za sochou Panny Marie do Czenstochov.

Jak je zajištěna „návštěva“ Panny Marie z Nazareta v ČR?

Již na počátku školního roku, kdy apoštolský nuntius Giovanni Coppa převzal nabídku návštěvy této sochy Panny Marie z Nazareta v ČR, rozhodla Ko-

foto: jg

mise pro Velké jubileum ČBK, aby se organizačního zajištění v ČR ujalo mariánské hnutí Českomoravská Fatima - Fatimský apoštolát a aby spolupracovalo v zajištění s komunitami kapucínů v ČR.

Komise ČBK pro rok 2000 také uvítala příslib Fatimského apoštolátu, že celou akci zajistí finančně na bázi sbírky mezi svými členy. Nyní je již připraven propagační materiál, konkrétní scénář na 7 dnů Marie z Nazareta v ČR. Fatimský apoštolát zajišťuje akci nejen organizačně (speciálně upravený vůz, doprovodné organizační týmy, apod.), ale podle metodiky ze světového centra v Fermu připravuje i podrobné scénáře pro jednotlivá zastavení Panny Marie v Čechách a na Moravě.

Co vy sám si od této akce slibujete, jakou máte představu o přijetí sochy Panny Marie v naší zemi?

Víme všichni, že Panna Maria má v naší vlasti hodně příznivců, označovaných jako mariánští ctitelé. Je pravda, že někteří z nich mohou mít tendenci nadměrně zvýrazňovat církevní autoritou

neschválené nebo neprověřené skutečnosti. Mnozí katolíci v naší zemi mají k Matce Boží krásný vztah. Zde vidím velkou příležitost ke spojení se s celou církví na přípravě Velkého jubilea. Zároveň si slibují - a to nesu před Pána ve víře - že Mariino navštívení naší vlasti bude jistým způsobem právě onou jemnou, naléhavou výzvou k zamýšlení a ke změně. Její pouť u nás by neměla provokovat, ale také by neměla zůstat skrytá. Výzva je jako světlo. Musí být vidět. Je zde velká příležitost, abychom se spojili bez vzájemných předsudků a co nejjasněji rozvinuli poslání Panny Marie z Nazareta jako Ženy a Matky všech národů. Myslím, že všichni lidé na zemi bez rozdílu náboženského či politického přesvědčení mají jednoho Otce. Boha Otce. Nikomu nechci toto moje poznání vnučovat a už vůbec ne to druhé - že všichni máme jednu Matku. Tu, která promlouvá nyní na prahu Velkého jubilea 2000 ke svým dětem: Navraťte se do Otcova domu.

Koronovace sochy Panny Marie z Nazareta korunkou z dvanácti hvězd (15.4.98)

Je to skvělá akce, zvláště když vím, že cílem této pouti je biblický Betlém ve státě Izrael v současné Palestinské autonomii, a to letos o Vánocích, při zahájení Velkého jubilea.

Otče Pavle, jak Vy vnímáte reakce lidí na připravovanou akci a vůbec na celou přípravu Velkého jubilea v ČR?

V obecné rovině je to velká škoda, že se už v této přípravné fázi Velkému jubileu věnuje opravdu velmi málo pozornosti. Následkem toho přicházíme

o milosti, které jsou spojené s celou událostí. Svatý otec v závěru encykliky Tertio millennio adveniente říká: „Zatímco vyzývám věřící, aby si vytrvalou modlitbou vyprošovali od Boha světlo a pomoc pro přípravu a oslavu nadcházejícího jubilea, vybízím i ctihodné bratry v biskupském úřadu a církevní společnosti jim svěřená, aby otevřeli svá srdce radám Ducha. Nebude se ho nedostávat srdcím, která se mu při přípravě velké jubilejní události s obnovenou vírou a šlechetnou účastí dají k dispozici.“ (TMA č.59) Rád bych také vzpomněl arcibiskupa Otčenáška, který při nejrůznějších příležitostech vyzývá k tomu, abychom se ani neodvážili promarnit milosti spojené s přípravou a samotným Velkým jubileem roku 2000. Svatý Otec píše: „Jedno je jisté: všichni jsou zváni, aby podle svých možností přispěli k tomu, aby nebyla přeslechnuta velká výzva roku 2000, s níž je bezesporu spojeno zvláštní dobrodiní Páně pro církve a celé lidstvo.“ (TMA č. 55) Znovu bych rád apeloval k větší anga-

žovanosti, opravdu nás všech, v této tak důležité záležitosti.

Co byste chtěl říci čtenářům „Immaculaty“ nakonec?

Chtěl bych jen opakovat slova Svatého otce a vyjádřit přesvědčení, že cesta do budoucna vede s Marií a skrze Ní k Ježíši do Otcova království. A zde jsou slova, která mě v tomto přesvědčení upevňují, povzbuzují a naplňují naději: „Matka krásného milování bude křesťanům krácejícím vstříc velkmu jubileu třetího tisíciletí hvězdou, jež povede jejich kroky neomylně k Pánu. Ať pokorná nazaretská dívka, která před dvěma tisíci lety dala světu věčné Slovo, vede lidi nového tisíciletí k tomu, jenž je „pravé světlo, které osvěcuje každého člověka“ (Jan 1,9) (TMA č.59, Jan Pavel II.).

Chtěl bych také popřát všem čtenářům, aby, jako Alžběta v Ain Karem, pomocí Ducha Svatého poznali, kdo k nám přichází - Matka našeho Pána.

Děkuji Vám za rozhovor

*Pro časopis Immaculata připravila
Ing. Hana Fryčájová*

7 DNŮ PANNY MARIE Z NAZARETA V ČESKÉ REPUBLICE

10.5. - Pondělí

PRAHA - Panna Maria Sněžná - komunita bratří františkánů

17.00 hod. - 21.30 hod.: uvítání, zahájení, pontifikální mše sv., katecheze

SVATÁ HORA U PŘÍBRAMI - kostel Nanebevzetí Panny Marie

22.30 hod. - 10.30 hod. (11.5.): růženc, uvítání, noční bdění, 9.00 hod. - mše sv.

11.5. - Úterý

TÁBOR - KLOKOTY - kostel Nanebevzetí Panny Marie

13.00 hod. - 15.30 hod.: přivítání, katecheze, mše sv.

TŘEBÍČ - Chrám proměnění Páně na Jejkově - kapucíni

Kostel sv. Martina - farní kostel

18.00 hod. - 05.00 hod. (12.5.): přivítání, katecheze, mše sv., noční bdění, 5.00 hod. - ranní mše sv.

12.5. - Středa

HRADEC KRÁLOVÉ - Katedrála Ducha Svatého

9.00 hod. - 12.30 hod.: uvítání, pontifikální mše sv., katecheze

KRÁLÍKY - Hora Matky Boží - kostel Nanebevzetí Panny Marie

13.00 hod. - 15.15 hod.: přivítání, májová pobožnost, mše sv.

OSTRAVA - Katedrála Božského Spasitele

18.00 hod. - 5.00 hod. (13.5.): přivítání, pontifikální mše sv., katecheze, noční bdění

13.5. - Čtvrtek

FRÝDEK - MÍSTEK - kostel Navštívení Panny Marie

6.45 hod. - 8.30 hod.: přivítání, mše sv., májová pobožnost

SVATÝ HOSTÝN - Chrám Panny Marie Svatohostýnské

10.30 hod. - 14.00 hod.: přivítání, mše sv., katecheze

ŽAROŠICE - kostel Staré Matky Boží

18.00 hod. - 21.30 hod.: přivítání, pontifikální mše sv., průvod a tradiční program Fatimského dne

KYJOV - kostel Panny Marie Nanebevzaté a sv. Cyrila a Metoděje

22.00 hod. - 5.00 hod. (14.5.): přivítání, mše sv., noční bdění

14.5. - Pátek

VLČNOV - kostel sv. Václava

7.00 hod. - 9.00 hod.: přivítání, mše sv.,

VELEHRAD - bazilika Panny Marie Nanebevzaté a sv. Cyrila a Metoděje

10.00 hod. - 13.30 hod.: přivítání, pontifikální mše sv., katecheze

OLOMOUC - kostel Zvěstování Páně - kapucíni

17.00 hod. - 21.00 hod.: přivítání, májová pobožnost, mše sv.

KOCLÍŘOV U SVITAV - Českomoravská Fatima - kostel sv. Alfonse M. Liguori a Panny Marie

22.00 hod. - 15.00 hod (15.5.): celodenní program, noční bdění

15.5. - Sobota

KŘTINY U BRNA - Chrám Jména Panny Marie

18.30 hod. - 21.00 hod.: přivítání, slavná mše sv., světelný průvod

ŠLAPANICE U BRNA - kostel Nanebevzetí Panny Marie

22.00 hod. - 8.45 hod. (16.5.): přivítání, půlnoční mše sv., noční bdění

16.5. - Neděle

BRNO - Katedrála Sv. Petra a Pavla

10.00 hod. - 10.30 hod.: přivítání, pontifikální mše sv., Anděl Páně, rozloučení s Českou republikou

Evangelijní terapie

Člověk současnosti je vnímavý na různé nové ideje zdánlivě odvozené z pravdy. Média jsou velmi často zneužívána k tomu, aby byla nositeli těchto ideologií, které se člověku lichotivě podbízejí slibující svobodu a úspěch. Uvedme příklad: mnohdy se smějeme reklamě, ale díky ní producenti sbírají obrovské zisky, říkáme si, že jsme svobodní, a přece kupujeme třeba ten „jedinečný“ lék nebo prací prostředek. Nejinak je tomu na poli lidského myšlení, i to se dá skvěle manipulovat. Nám katolíkům se snaží zakódovat do paměti, že když stojíme na stráži Desatera a tradičních hodnot, jsme nenormální a staromódní. Přitom vidíme, jak vyspělé společnosti, jako německá nebo americká, prožívají hlubokou morální krizi a těžko se z ní dostávají, přesto nám to ale nevadí v přijímání toho, co vedlo k degradaci morálky člověka, lidské osobnosti a tradičních hodnot a kultury.

Církev se proto často nachází v ohnisku mediální kritiky a pomluv. Poslechněme si třeba v rádiu sobotní křesťanský magazín a zjistíme, že „v té katolické církvi“, kromě sporadických ekumenických projevů a charity, není snad nic dobrého. Dobré je uváděno v pochybnost nebo mlčenlivost a každé drobné negativum je líčeno jako událost století. Tímto způsobem se do vědomí katolíků vtírá pomalu ale jistě komplex méněcennosti, rezignace a dokonce deprese, což je ovšem známkou slabého přesvědčení a mizerné základní formace. Je nám prezentováno, že všichni lidé kolem nás žijí jinak, myslí jinak, mluví jinak, než jak to vyžaduje evangelium. To je také velké pokušení, zkouška víry a osobního katolického přístupu k realitě.

Evangelium nás může vysvobodit z těchto neklidů a zmatků, které ale mají kořeny v našich vlastních srdcích; v žádostivosti očí, v žádostivosti těla a v pýše života. Reklama, agitace, atd. degradují člověka na úroveň

obyčejné loutky potahované za provázky pýchy, žádostivosti a chtivosti. Pýcha nutí člověka k boji o první místo za každou cenu. Žádostivost otevírá široce bránu drogám, alkoholu a sexu a chtivost ničí střízlivost a pořádek mezi lidmi. Takový člověk se stává v první řadě otrokem sebe sama, kupodivu ne médií, ne systému. Systém jen využívá naše slabosti. Proto veškeré reformy, mají-li být opravdové, vyžadují obrácení - vnitřního odvrácení se od toho, co je v nás zlé. U toho se neobejdeme bez ctnosti síly, která překonává naříkání, ctnosti vytrvalosti a pevnosti, které ničí nestálost, angažovanosti, která ničí nechuť a apatii mající tajný pramen v závisti. Tam, kde lidé sjednocuje nechuť nebo odpor k něčemu nebo k někomu, vytváří se destruktivní dav (který bourá, ruinuje) a ne konstruktivní skupina, která pomáhá a opravuje, co je poškozeno.

Ježíš nám nabízí alternativní program schopný řešit současnou situaci. Proti třem základním negativům v člověku (žádostivost očí, žádostivost těla a pýcha života) staví tři klasické evangelijní rady: chudobu, čistotu, poslušnost. I když v současném člověku taková slova vyvolávají šok, přesto všechno jde možná o jedinou možnost a naději pro dnešního člověka.

Evangelijní chudoba

Člověk žijící v blahobytu nechce dovolit, aby ho někdo obdaroval, aby pak nemusel děkovat. To ho činí - jak si myslí - člověkem nezávislým, suverénním. Ale člověk přece nestvořil sám sebe. Vděčí za svoji existenci někomu jinému. Máš něco, co bys neobdržel? (1 Kor 4,7), všechno je milost.

Evangelijní rada chudoby, ke které se zavazují třeba řeholníci, neznamená na prvním místě odmítnutí majetku, ale znamená především takovou důvěru v dobrotu Boží a takovou solidaritu s chudými této země, že bu-

deme připraveni pro jejich dobro stát se chudšími. Je známo, že v Německu průměrná spotřeba energie na jednoho občana je tak velká, že kdybychom chtěli každému občanu této planety zajistit podobný komfort, chyběla by, protože Země ji v takovém množství nevlastní. Jde o takové omezení vlastních dober, aby jiným byl umožněn přístup k zemským zásobám.

Smysl křesťanského půstu nezávisí především na získání štíhlé linie, ale na zřeknutí se toho, co není nutné k životu, a tím umožnit život druhým. Když sami nebo ve společenství nejsme schopni toto učinit z vlastní vůle, vlastními silami, pak zasahuje Bůh. Může to být velmi bolestné, ale zato osvobozující. Hmota a instituce nemohou utiskovat a omezovat ducha, naopak musí mu být poslušné. Díky obrácení duch vynahrazuje hmotné nedostatky skrze tvořivost a důvěru v Boha.

Evangelijní čistota

Čistota znamená, že se člověk dovede vzdát sebelásky a odevzdat své plodivé síly do služeb větší lásky, a to v celibátě nebo v manželství. Existuje přece také čistota manželská. Neovládaný sexuální chtíč ničí a degraduje člověka. Kromě toho ponižuje a ubližuje druhým. Čistota znamená ovládnutí sebe sama a úcta k druhému člověku i sobě samému.

V době sexuální revoluce neexistoval pojem, kterým by se více pohrdalo než čistota. Dnes tvůrci tohoto hnutí stojí před troskami toho, co budovali a volají po askezi. Mladé, uvědomělé ženy protestují proti vše ovládajícímu sexuálnímu průmyslu, který k ženám přistupuje jako ke zboží.

Nedávno jsme byli svědky pádu „dogmatu“ v poslední době velmi silného a všeobecného, že totiž člověk má právo na uspokojení svých sexuálních potřeb. Šokující zneužívání dětí v Belgii zničilo toto „dogma“ a celá Belgie začala protestovat a nejenom Belgie. Začaly se šířit nové iniciativy, jako např. v Německu, kde povstala organizace „Kinder sind Tabu“. Určitě je to dobrá věc, ale nestačí pouze konstatovat

„Kinder sind Tabu“. Jedině úcta k přirozené plodivé síle v člověku a jeho plná zodpovědnost v nakládání s ní chrání jeho samého i jiné, také děti. To se projevuje v čistotě myšlení, tužeb a skutků.

Evangelijní poslušnost

Bůh stvořil člověka ke svému obrazu a podobnosti v mnohosti a různorodosti. Také Bůh, jde-li to tak říci, uchovává různorodost. Je jediným Bohem, jako Otec, Syn a Duch Svatý. U člověka se různorodost jeví jako muž, žena, otec, matka, profesor, dělník, mládenec, stařec, Afrikanec, Evropan. atd. V neposlušnosti vůči pořádku stvoření chce člověk vytvořit takovou společnost, ve které všechno a všichni jsou si vůči sobě úplně rovni bez rozdílu. Heslo francouzské revoluce - „rovnost“, vede k nivelizování rozdílu, což není opravdovou rovností. Křesťanský pojem rovnosti vychází z uznání stejné důstojnosti různých lidí se mezi sebou osob. Kdo není poslušný vůči stvořitelkému dílu, upadá do chaosu a nepořádku. Zároveň bojuje se Stvořitelem i s jinými lidmi, jiným pohlavím, jinou rasou, jinými národy. Pak obrana národa a vlastní kultury může sloužit jako důvod k násilí vůči jiným. Boj o lidská práva v mezinárodních vztazích může být relativizován jako méně významná kulturní rozepře. Tímto se omlouvá násilí nebo na druhé straně nezáměr o právo na důstojný život druhých a egoistickou spokojenost.

Síly zla nacházejí své spojence uvnitř nás samých; pychu, žádostivost a chtivost. Učení Krista nám nabízí evangelijní rady jako účinnou terapii na zlo. Vyhradili jsme je jen pro řeholníky a zatím Kristus nám je předkládá jako životní styl pro všechny, jako ctnosti pomáhající ve formaci člověka i prostředí. Nové objevení těchto hodnot, jako síly vychovávající lidskou civilizaci lásky a života, se stává přikázáním nejvyšším aktuálním.

*Na základě myšlenek kard. Joachima Meisnera
zpracoval Kupertinský*

V roce 1964 přivedli z jisté vsi v kraji Bergamo mladou posedlou ženu do kláštera kapucínů v San Severo. Tam žil otec Placido de San Marco in Lamis, který byl všeobecně lidem ctěn jako světec. Za ním přivedli posedlou, aby ji osvobodil od dábla. Když mladá žena otce Placida spatřila, dala se do křiku, vyrazila ze sebe nadávky a kletby a pokusila se ho napadnout. Po chvílce vzrušení byla dopravena do San Giovanni Rotondo. Příbuzní ženy ji tam přivezli, aby ji mohli svěřit otci Piovi. Když se posedlá ocitla před otcem Piem, opakovaly se tytéž divoké scény, jaké se odehrály u otce Placida. Otec Pio nebyl tehdy zdrav, aby mohl provést exorcismus, a proto se omezil na požehnání posedlé.

Otec Pio za to draze zaplatil

Po několika dnech se chtěli exorcismu ujmout někteří řeholníci, pověřeni arcibiskupem z Manfredonie, aby konečně posedlou zbavili dábla. Neuspěli však. Dábel se jim posmíval a hlasitě vykřikoval, že ho chtějí vyhnat, že však jedlí a pili, místo aby se modlili a postili.

Když se otec Pio dověděl, jak se věci mají, byl velmi vážný a zamyšlený. Příští noc ho dábel napadl s neobyčejnou zuřivostí a zasačil mu prudkou ránu do zad. Světec upadl tak nešťastně, že si poranil čelo a celý obličej mu otekl. Při pádu vykřikl a spolubratři, kteří výkřik uslyšeli, ihned spěchali do jeho cely, kde ho našli vážně zraněného. Ptali se ho, co se mu stalo, on se však omezil jen na to, že upadl. Obvázali mu rány a uložili ho do postele. Stav otce Pia byl tak vážný, že ráno nemohl jít sloužit mši svatou. Posedlá se postavila před čekající zástup shromážděný před kostelem a vykřikovala, že otec Pio nepřijde, neboť ten starý mnich dostal v noci řádně napařeno. A skutečně po chvíli přišel představený kláštera, aby lidem ohlásil, že otec Pio dnes nebude sloužit mši svatou, neboť je nemocen. Mezi lidmi zavládlo zděšení a zmatek.

Téhož rána přijel do San Giovanni Rotondo představený kláštera v San Severo, Alberto D'Apolito. Když se dověděl, co se stalo, ihned se odebral k otci Piovi a otázal se ho, je-li pravda, co lidé povídají. Světec jen odpověděl: „Je to možné!“ Tu řekl otec D'Apolito, že je mu líto, že radil spolubratřím, aby tu mladou posedlou ženu přivezli do San Giovanni Rotondo. Otec Pio odpověděl: „Dal jste mi krásný dárek!“

Avšak zápas mezi otcem Piem a dáblem o tuto posedlou nebyl ještě u konce. Otec Pio se modlil, konal skutky kajcnosti a po několika dnech se mu opět vrátily síly, takže mohl jít do kostela sloužit mši svatou. I tentokrát se setkal s posedlou. Jakmile ho spatřila, vyrazila ze sebe výkřik a zhroutila se na zem. Konečně ji dábel opustil a mladá dívka se pokojně a radostně zúčastnila mše svaté, kterou sloužil otec Pio. Zcela uzdravena se vrátila domů. Otec Pio jako obvykle z vítězily; cena, kterou však musel tentokrát zaplatit, byla mimořádně vysoká.

VĚŘÍŠ, ŽE EXISTUJE D'ÁBEL?

Tato otázka vyvolává u mnoha současných křesťanů rozpaky. Někteří by rádi pokládali ďábla jen za nějaký symbol zlých vlastností, které pozorují u některých lidí. Jiní, kteří mají tradiční představu o jeho existenci, by jen stěží přijali názor, že Satan hraje v jejich každodenním životě vůbec nějakou roli.

Pro mnoho křesťanů ďábel jako by ani skutečně neexistoval. Zvykli jsme si brát na lehkou váhu historiky ze života světců, ve kterých se ďábel projevuje jako osoba. Události ze života otce Pia a mnoha jiných světců nás trochu znepokojují, avšak jsou pro nás přinejmenším podivné. Otázka však nadále trvá. Postavil se skutečně někdo proti Ježíši na poušti během jeho čtyřicetidenního postu? Byl Boží Syn pokoušen přímo a osobně na začátku svého veřejného působení andělem smrti - Satanem?

Křesťanství ve svém jádru věří a liturgická praxe to potvrzuje, že Satan je mocný a zlý. Je blízko nás a pokouší se nás zničit. Neudivuje nás, že nás Ježíš učil modlit se: „...a neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého“?

Někteří mají sklony popisovat hřích jako asociální chování, které je vrozené, nebo je získané špatnou výchovou. Ježíš však nestál na poušti tváří v tvář nějakým sociálním přestupkům. Byl vystaven třem nejnebezpečnějším pokušením, která ďábel může uvrhnout na každou lidskou bytost - touze po tělesných rozkoších, chamtivosti a ctižádostivosti. Tyto pohnutky pramenící z naší padlé přirozenosti, působí však pouze jako prostředky sloužící k transportu zla z pekel na naši zemi.

Nepletme si umělecké výtvary minulých století se skutečností, kterou tyto výtvary jen zo-

brazují. Nemusíme se pít po démonech s rohy a chlupatými ocasy, abychom vysvětlili zdroj veškerého pokušení. Otevřme jen oči a podívejme se kolem sebe. Peklo skutečně navštívilo naši zemi. Pohledme jen na hrůznou tíhu fyzického a psychického utrpení, které dolehlo na svět a zdá se nyní mít ve světě převahu. Pohledme na zlobu, krutost a sílu zla, které jsou příčinou smrti mnoha milionů lidí. Mnoho nemocí a hladu stále přetrvává, a to jen pro lidskou neschopnost shromáždit světový mozkový kapitál a hmotné zdroje k odstranění takového hrozného utrpení.

Celý svět je nemocen a znetvořen temnými silami a mocnostmi zla, které vytvářejí mučírny, plynové komory a koncentrační tábory. Miliony nevinných dětí jsou zabíjeny v lůně svých matek, a to s jejich souhlasem, i když by právě matky měly nejvíce chránit své potomstvo. Skupina jedněch lidí vraždí a vyhání ze svých domovů jinou skupinu lidí jen proto,

že mají odlišnou řeč, kulturu přesvědčení, či barvu kůže. Honosné stavby, které by mohly člověku sloužit, jsou ničeny těmi nejmodernějšími zbraněmi. To vše působí člověk, který se nechal obelstít Satanovou lží natolik, že v tom zlu které páchá, sám vidí dobro a navíc si své počínání dovede i „logicky“ zdůvodnit. Udivuje nás, že Ježíš měl rád, když se kolem

něho hromadily děti? Takový přece patří nebeské království. Jejich nevinnost a bezelstnost je v ostrém kontrastu k tomu, co Satan působí na povrchu země prostřednictvím dospělých.

Satan je padlý anděl. Jeho biblické jméno je Lucifer, což znamená Světloňoš. V dřívějších

dobách byl v křesťanském umění zobrazován jako mladý, krásný, okřídlený mládenec se zdůrazněným jeho oslňující andělské krásy a z něho vyzařujícího jasů.

Všechno zlo má satanský původ. Ježíš se setkal na poušti tváří v tvář s původcem zla. Mohutný duchovní boj se odehrál mimo možnosti našeho chápání. Definitivně byla Satanova moc zlomena na kříži. Nyní Satan působí zlo jedině tehdy, když našimi hříchy bráníme Ježíšovi, aby nás chránil. Činíme dobře, když se obáváme moci a zloby ďáblů. Ve chvílích strachu, když cítíme blízko nás přítomnost zlého ducha, máme se obracet s velkou důvěrou k Ježíšovi a k naší Neposkvrněné Paní. Když byl Ježíš zde na zemi, zvolal: „Odstup Satane“. Můžeme tuto modlitbu opakovat v důvěře v Ježíšovu ochranu, neboť On zvítězil nad ďáblou lští. Jeho ranami jsme byli uzdraveni. Nebe i země jsou pod svrchovanou vládou všemohoucího Boha. Pravdou je, co říká sv. Petr: „Budte strážliví a bděte, protože váš protivník ďábel jako řvoucí lev obchází a hledá, koho by

mohl zhltnout. Postavme se proti němu, silní vírou“ (1Petr 5, 8-9a). Máme se obávat zla a ďábla působení - toho jsme se zrekli při křtu. Oblečme se do výzbroje víry a s Kristem po našem boku bojujeme dobrý boj víry. Uprostřed temnot zla volejme k našemu Pánu, jak to činil Petr uprostřed prudké bouře: „Pane, zachraň mne!“ Ježíš uchopil mocně Petrovu ruku a zachránil ho před utonutím v mořských vlnách. Bůh nás chrání před smrtelným jedem ďábelské lští prostřednictvím Neposkvrněného Početí Přesvaté Panny Marie. Žádný hřích ani žádné zlo se jí nikdy nedotklo. Proto se Satan nemůže k Marii ani přiblížit. Boží mocná síla a spásitelná láska k tvorům může ďábla zastavit v jeho ničtelském díle. Vše, co ďábel zničil v Ráji, když nás oddělil od Boží důvěrné lásky, nám již bylo odpuštěno, urovnáno a uzdraveno v Neposkvrněném Početí Přesvaté Panny Marie. Ó Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme.

*Podle Crusadera zpracoval BS
Obrázek Marian Kotodziej*

Zednářství s katolicismem neslučitelné

Od papeže Klementa XII, v r. 1738 téměř všichni jeho nástupci upozorňovali na absolutně rozdílné pojetí Boha v katolické církvi a v zednářských lóžích.

Proto katolík nemůže být členem lóže, což nese s sebou církevní tresty. To potvrzuje i prohlášení Kongregace pro nauku víry ze 26.11.1983, podepsané kardinálem Ratzingerem i Sv. Otcem Janem Pavlem II.

Správnost tohoto postupu církevní autority potvrzuje nedávno v němčině vydaný „Internationale Freimarer-Lexikon“, jehož autory jsou svobodní zednáři. Tam doslova stojí: „Svobodné zednářství je hnutí, které se snaží shromáždit lidi, jejichž smýšlení je relativistické. Zednářský náhled na lidstvo je veden relativismem. Relativismus podporuje toleranci rozumnými argumenty.“ Katolická nauka stojí naproti tomu na zjevené pravdě, kterou odhalil člo-

věku sám Bůh. Katolík rozumí pod pojmem tolerance snášenlivost vůči člověku, jeho ochotné a trpělivé přijetí bez ohledu na jeho původ, národnosti, rasu, náboženskou či politickou přesvědčení. Zednářství naopak, jak vyplývá z jeho zdůrazňování relativismu ve zmíněném slovníku, chápe toleranci výlučně jako snášenlivost vůči idejím, náboženským i jiným. Všechny ideje jsou stejně hodnotné, všechna náboženství i protináboženské filozofické systémy stojí na stejné úrovni, protože pravda je „relativní“ a tudíž žádný z nich si nemůže činit na ni nárok.

Vede takové pojetí tolerance skutečně ke snášenlivosti? Nikoliv. Zednáři prokázali už mnohokrát v dějinách, že navzdory halasně vyhlášené toleranci dovedou být strašlivě netolerantní, konkrétně vůči tomu, kdo nepřijímá jejich nauku o relativismu. Proto není náhodou, že oni stáli u zrodu krvavých pronásledování Církve za Velké francouzské revoluce, v Mexiku po r. 1920 a jinde.

Tudy cesta k toleranci určitě nevede.

Kardinál Ratzinger o potratech

Polský „Gość Niedzielny“ 12/1999 zveřejnil článek prefekta Kongregace pro nauku víry kardinála Ratzingera o potratech. Vyjímáme z něho:

„Když se díváme na tuto otázku povrchně, můžeme dospět k přesvědčení, že legalizace potrtů v posledních desetiletích změnila v našem soukromém životě i v životě společenském jen velmi málo. Všechno, jak se zdá, běží ve starých kolejích. Nadále se může každý řídit svým vlastním svědomím, nikdo není nucen zákonem k přerušení těhotenství. Ten, kdo to dnes činí ve shodě se zákonem, by tak učinil i předtím navzdory zákazu. Všechno se děje v zátiší operačního sálu. Plod, jemuž není dopřáno se narodit, jako by nikdy neexistoval. Proč tedy pozvedat hlas v této záležitosti? Nebylo by lepší ponechat ji v hrobě mlčení svědomí osob bezprostředně v tom zaangażovaných? Právo na potrat začíná být chápáno jako ústavní element práva na svobodu žen, mužů a celé společnosti. Žena má přece právo pokračovat ve své profesi, muž má právo na kariéru, společnost má právo na kontrolu demografického přírůstku, aby mohla zajistit svým občanům odpovídající blahobyt. Všechna tato práva jsou dobře podložena a zdůvodněna. Nikdo nevnímá, že ve skutečnosti jsou prosazována na úkor základního práva na život něko-ho jiného. Legalizace potrtů tak ukazuje na to, že síla je konečným zdůvodněním lidských práv. Francouzský filozof Michel Seres (jenž se prohlašuje za nevěřícího) klade otázku „Kým je člověk“ a ukazuje, že odpovědi, které dosud nabízela filozofie a kultura, nebyly jednoznačné. Seres ukazuje, že ačkoliv neznáme přesnou teoretickou definici člověka, ve zkušenostech každodenního života tuto odpověď doko-

nale známe. Uvědomujeme si ji zvláště, když stojíme vedle trpícího člověka, oběti násilí, odsouzence na smrt a člověka zbaveného možnosti obrany: „Ejhle, člověk!“ Seres opakuje slova Pontského Piláta, který měl moc nad Ježíšem zbičováním, korunovaným trním a odsouzeným k smrti na kříži. Kým je člověk? Je tím, kdo je nejslabší a zbavený veškeré možnosti obrany, tím, kdo nemá sílu ani slovo k tomu, aby se bránil, tím, koho můžeme v životě minut s vysvětlením, že jsme ho nezpozorovali. Tím, pro něhož můžeme zamknout naše srdce a říct, že nikdy neexistoval. Chtěl bych dále ocitovat slova velkého myslitele Romana Guardiniho: „Člověk je nedotknutelný nejen proto, že žije. Lidský život je nenarušitelný proto, poněvadž člověk je osobou. Bytí osobou není psychologické povahy, ale povahy metafyzické. Osoba může být ještě nerozvinuta, jak je tomu v případě malých dětí, ale od samotného počátku jí náleží morální respekt. Může se také stát, že osoba se nikdy neprojeví svými činy, když se jí k tomu nedostane psychických a fyzických předpokladů, což se děje v případě lidí duševně chorých, konečně může zůstat zcela ve skrytu jako v případě lidského embrya, ale je v něm přítomna od samého začátku. Právě proto bytí osobou dává člověku jeho důstojnost. Odlišuje ho to od věci a činí ho podmětem. Zákaz zabíjení člověka je totožný se zákazem chápat ho jako věc. Tím se stává jasné, že pohled, jakým se dívám na druhého člověka pod zorným úhlem jeho svobody, rozhoduje též o mé vlastní svobodě. Jak ocením důstojnost druhého člověka, tak cením i důstojnost svou. Chápu-li druhého, byť by to bylo jen nenarozené dítě, pouze jako věc, tím dávám právo jiným, aby i mne považovali za pouhou věc a ne za člověka. Otázka interrupce, její legalizace, se tak stává ve svých důsledcích ohrožením i mé důstojnosti a mé svobody.“

**Jak ocením důstojnost
druhého člověka,
tak cením i důstojnost svou.**

Recept na štěstí

Nejšťastnější je člověk dokonale „čistý“, tj. ten, který žije v harmonii se svou přirozeností, kterou obdržel od svého Stvořitele - jinými slovy je to člověk svatý. (Hřích působí jen v té nej povrchnější vrstvě skrze krátkodobé příjemné prožitky.)

Existuje otázka, zdali objevování všeho od začátku jen pomocí vlastních sil je tím nejlepším a nejbezpečnějším způsobem života. Na mysl tane rčení: proč znova objevovat Ameriku? Skutečně, když existují moudří lidé, kteří objevili mnohé věci, které se v životě osvědčily, je velmi rozumné, když jejich poznatky použijeme. Vzniká však problém: komu věřit? Tato otázka je voláním po autoritě, která dnes prožívá krizi zvláště mezi mladými lidmi. Je pravda, že mnoho lidí říká, že neuznávají žádnou autoritu a nikomu nevěří, ale ve skutečnosti takoví „nevěřící“ neexistují. Věříme učitelům, věříme lékařům, věříme automechanikům a mnoha jiným specialistům. Existují však lidé, kteří věří podvodníkům a různým hochštaplerům. Někteří věří horoskopům, věštbám, pověrám. Komu tedy máme věřit? Koho považovat za moudrého, hodného důvěry v té nejdůležitější otázce, otázce života a smrti? Odkud mají v dnešním mravně narušeném světě lidé vědět, komu důvěřovat, jak sami mohou přijít na to, co přináší skutečné štěstí? Co je pro člověka v konečném důsledku

dobré a co zlé? Komu naslouchat? Kdo to všechno ví nejlépe?

Autorita Boha

Pro věřícího je to jednoduchá záležitost. Nejlépe ví, co je pro člověka dobré, nejlíp zná lidskou přirozenost Ten, který ho stvořil - Bůh Stvořitel. Jak je moudrý, když čerpáme z toho, co nám zjevil Ten, který ví všechno s naprostou jistotou. Mnohem moudřejší než důvěřovat tomu nejlepšímu lidskému odborníku. Pokud předpokládáme, že Bůh je Láska, že touží po tom, aby lidé byli šťastní, pak stačí, když posloucháme jeho přikázání. Jeho přikázání jsou nejceněnějšími ukazateli na cestě ke skutečnému štěstí. Jeho Desatero, to nejsou ukrutné zákazy, ale ukazatele, jak se máme ochránit před neštěstím. Varují nás před dramatickým „znečištěním“ svého lidství skrze vraždu, smilstvo, krádež a žádostivost. Zachovávání Desatera (nejen šestého přikázání) chrání naši čistotu a činí nás šťastnými již zde na zemi.

Přirozený zákon

Co si má počít člověk nevěřící? Může sám od sebe pomocí vlastního rozumu dojít k poznání hodnoty čistoty? Člověk nevěřící, i když si to neuvědomuje, byl stvořen také týmž milujícím Bohem, který mu vepsal svůj zákon do jeho srdce. Věřící jej poznává jako zákon Boží, nevěřící pak jako zákon přirozený. Pokud člověk žije v souladu s tímto přirozeným zákonem, žije také v souladu s Boží vůlí, je šťastný a nemá příliš daleko k obrácení.

Čistota jako zapomenutá hodnota

Čistota je pro každého prostředkem, jak dosáhnout štěstí, a nečistota nevyhnutelně vede k neštěstí. Čistota člověka je tedy velkou hodnotou, avšak lidé o tom obvykle nevědí, protože v této věci byli obelháni. Jak se to stalo?

Gigantická manipulace

Někdo učinil gigantický podvod ve světovém měřítku. Padělal skutečnost lidské přirozenosti tisícovým způsobem. Někdo pomocí hromadných sdělovacích prostředků s použitím manipulačních technik chce udělat (a žel i dělá) špinavý obchod. Svádí mladé lidi z cesty čistoty. Zvláštní oblastí, kterou znečišťuje s mimořádnou prudkostí je oblast pohlavního života. Lidský pohlavní život je zcela zvláštní oblastí, ve které se uskutečňuje zážrak vzniku nového života. Je to oblast svatá, ve které Tvůrce zapojuje člověka do díla stvoření. Pohlavní život a logicky s ním spojená (přímo z něho vyplývající) plodnost obsahuje v sobě přemnohé potenciální bohatství prožitků, pocitů a vzrušení. Díky němu se manželství stává rodinou, která vychovává děti. Díky sexualitě a plodnosti vůbec existujeme. Příjemné prožitky, které Tvůrce spojil se sexuální aktivitou, jsou jakoby pobídkou a zároveň i odměnou za ochotu přijmout na sebe rodičovské povinnosti. Taková je Boží koncepce sexuality a plodnosti. Člověk však chtěl být moudřejší než Tvůrce. Vynalezl svou nedokonalou antikoncepci, aby mohl čerpat neoprávněnou radost ze sexuální aktivity bez přijímání obtíží spojených s rodičovstvím. Chtěl ukrást odměnu a obelstít přirozenost a jejího Tvůrce. Chtěl sterilní štěstí, ale učinil sterilním sebe sama. Chtěl se stát neplodným fyzicky, ale ve skutečnosti se stal neplodným duchovně. Svě sexuální akty učinil neplodné, prázdné v obsahu,

frustrující, které v konečném důsledku ničí pouto mezi mužem a ženou. Smysl tělesného spojení byl zcela deformován. Ze spojení dvou lidí, kteří se milují a jsou ochotni přijmout rodičovské povinnosti, byla učiněna rekreace pro tělo. Příjemné sexuální prožitky se staly hodnotou samy v sobě, s kterou je možno obchodovat - kupovat a prodávat. Vzniklo celé průmyslové odvětví „produkcující a nabízející“ sexuální rozkoš (pornografie, veřejné domy) a jiné, které likvidují následky bezmyšlenkovitých sexuálních aktivit (antikoncepční a potratářský průmysl). Všimněme si, že se o dobrou prosperitu těchto průmyslových odvětví velmi snaží státníci a mnohé parlamenty. S použitím hesel volnost, rovnost, bratrství a tolerance jsou chráněny právně a nejen to, dokonce je dělána reklama zrůdným aktivitám, které už skoro ani nelze nazvat jejich pravým jménem. Důsledky úmyslně zavedeného sexuálního zmatku jsou zřejmé všude. Jak je známo, na každé mravní zrůdnosti je možno vydělat. A vydělává se. Je to však Jidášův peníz. Ti, kteří šíří nečistotu a vydělávají na tom velké, špinavé peníze, si ani neuvědomují jaký hříšný obchod (z hlediska věčnosti) dělají. „*Běda však tomu, skrze kterého to pohoršení přichází. Bylo by pro něho lépe, kdyby mu byl pověšen na krk mlýnský kámen a on byl vhozen do moře, než aby svedl ke zlému jednoho z těchto maličkých. Mějte se na pozor!*“ (Lk 17, 1b-2).

Podle „Mitujcie się“ zpracoval LMK

Po mnohaletém odmítání znovu u svátosti

Jedna paní, horlivá apoštolka, velmi trpěla tím, že její starší spolubydlící již několik roků nebyla u svátosti. Všechno, co do té doby učinila, aby pomohla své spolubydlící k přijetí svátosti, bylo k ničemu. Pak se mě zeptala, co by ještě mohla v této věci udělat. Poradil jsem jí, aby věnovala této starší paní Zázračnou medailku a skrze ni ji svěřila do zvláštní ochrany Panny Marie. Po dvou dnech jsem obdržel dopis s radostnou zprávou, že zmíněná starší paní je připravena k přijetí svátosti. Dokonce ani žádná slova nebyla potřebná. Když totiž uviděla Zázračnou medailku, sama od sebe řekla, že by bylo velmi pěkné, kdyby mohla jít se svou duší do „čistírný“.

Erlebnisse mit der Wunderbaren Medaille, Karl Maria Harrer

Jihočeská poutní místa zvou

S příchodem jara přichází i chuť k cestování a putování na poutní místa pro osvěžení duše i těla. Vlídnou jihočeskou krajinu, relativně ještě málo porušenou, zdobí jako perly poutní místa s nádhernými kostely. K většině z nich můžeme - pokud nám to okolností alespoň trochu umožní - putovat pěšky půvabnou přírodou s modlitbou v srdci. Básník a kněz Jakub Deml vyjádřil podstatu pouti slovy: „Taková věc se připravuje v duši jak v přírodě se připravuje déšť, anebo slunné počasí. Co je a může člověk sám od sebe? Kterého jsi, Panno, z Ducha Svatého počala. Takové jest první tajemství poutníkovy. Nemáme se nikdy ani nohou, ani rukama, ani hlavou, ani srdcem vydati na cestu, aniž jsme se pomodlili tento desátek radostného růžence. Neboť pouť, dobře uvážená a k cíli vedoucí, jest počětím radosti.“ (Jakub Deml: Pout na Svatou Horu 1946).

Z nejvýznamnějších jihočeských poutních míst zde uvádíme termíny poutí v r. 1999:

Klokoty u Táboru - poutní kostel Nanebevzetí Panny Marie s kaplemi v ambitu, jež vytvářejí působivé seskupení věžiček. Poutě se zde konají na Velikonoční pondělí 5. dubna

se mší svatou v 10.00 hod., v úterý 11. května se mší svatou ve

12.00 hod. a v sobotu 14. srpna se mší sv. v 10.00 hod.

Římov u Českých Budějovic - pozoruhodný poutní areál s kostelem sv. Ducha, Loretou a 25 pašijovými zastaveními v krajině. Letošní jarní pouť připadá na neděli 7. května, letní na 4. července, podzimní na 19. září. Mše svatá bývá sloužena o všech poutích v 7.15, 9.00 a 11.00 hod. Požehnání je vždy ve 14.30 hod.

Dobrá Voda u Nových Hradů - dvouvěžový barokní kostel Nanebevzetí Panny Marie, jedinečně zasazený do přírodního prostředí Novohradských hor na kopci nad Horní Stropnicí. Pouť se zde koná na Boží hod svatodušní v neděli 23. května v 10.30 hod. a na slavnost Nanebevzetí Panny Marie v neděli 15. srpna. Mše svatá je vždy v 10.30 hod.

Sepekov u Milevska - barokní kostel Jména Panny Marie obklopený ambity. Letošní pouť bude 5. a 12. září, přičemž mše sv. jsou v 9.00 a v 10.30 hod., požehnání v 15.00 hod. Májové pobožnosti se konají každou sobotu v květnu, tj. 1., 8., 22. a 29. května v 15.00 hod.

Křemešník u Pelhřimova - poutní místo Nejsvětější Trojice s pramenem a lesní křížovou cestou. Velká pouť připadá na slavnost Nejsvětější Trojice, tj. na neděli 30. května se mší sv. v 8.30 a v 10.30 hod., v sobotu 29. května je od 16.00 hod příležitost ke svátosti smíření, v 17.00 hod. je mše svatá.

Kájov u Českého Krumlova - pozdně gotický kostel Nanebevzetí Panny Marie s vedlejším kostelíkem Smrti Panny Marie. Postní pouť se koná v sobotu 23. března v 15.00 hod., 22. května májová pouť v 15.00 hod., 12. června dětská pouť, v úterý 15. června diecézní kněžská pouť, v sobotu 14. srpna titulární pouť v 15.00 hod., v neděli 15. srpna titulární pouť německá, v neděli 10. října hlavní pouť k Panně Marii Růžencové.

Sv. Kámen u Rychnova nad Malší - po pádu komunistického režimu obnovené poutní místo s kostelem Panny Marie Sněžné (za totality v něm byl ovčín). Poutě ve čtvrtek 5. srpna na posvěcení kostela, v neděli 8. srpna (Posvícenská neděle) a v neděli 15. srpna na slavnost Nanebevzetí Panny Marie. Mše svaté jsou vždy slouženy česko-

německy v 11.00 hod. Od května do konce října jsou tu česko-německé bohoslužby každou nedělí a svátek v 11.00 hod.

Nové Hradý - klášterní servitský kostel sv. Petra a Pavla. Pouť se zde koná na svátek sv. Petra a Pavla v neděli 27. června v 15.00 hod. a v neděli 19. září v 9.00 hod.

Lomec u Vodňan - zalesněný vrch s centrálním barokním kostelem Jména Panny Marie (v seznamu památek UNESCO) s monumentálním hlavním oltářem typu svatopetrského tabernáklu. Poutní mše sv. je zde každou první sobotu v měsíci v 17.00 hod. (od května do října), fatimské dny každého 13. v měsíci celoročně v 17.00 hod ve všední den (v sobotu v 15.00 hod. v neděli ve 14.00 hod.), hlavní pouť je první nedělí po svátku Narození Panny Marie 12. září, mše sv. v 10.30 hod.

České Velenice - pohraniční město přímo naproti rakouskému Gmündu s kostelem sv. Anežky České z r. 1935. Pouť na svátek sv. Anežky v neděli 14. listopadu v 15.00 hod.

Nedávno navštívili naši zemi dva kněží z Polska, kteří se aktivně věnují nové evangelizaci: Waldemar Grzyb, který je vedoucím farní školy a Andrzej Burzyński, člen evangelizačního hnutí ve své farnosti. Položili jsme jim několik otázek.

P. Waldemar Grzyb

Nová evangelizace

Co si máme představit pod pojmem Nová evangelizace?

W.G. Když lidé slyší pojem Nová evangelizace, kladou si často otázku, zdali se nejedná o nové evangelium. Mnohé asi udiví, že tento termín poprvé použil Svatý otec Jan Pavel II. v roce 1983 během své apoštolské cesty na Haiti. Nejedná se tedy o hlásání nějakého nového evangelia, ale termínem Nová evangelizace označujeme spíše nový způsob hlásání evangelia. V současné době existuje ve světě mnoho společenství, která se věnují Nové evangelizaci a vypracovala za tímto účelem různé nové formy hlásání evangelia.

Co je podstatou nové evangelizace?

W.G. Je to horlivé hlásání evangelia, které se rodí z osobní zkušenosti s živým Bohem. V praxi se nová evangelizace uskutečňuje skrze školy nové evangelizace a modlitebně evangelizační skupiny působící ve farnosti, jejichž členové se setkávají jednou týdně.

Jak pracuje taková škola?

W.G. Evangelizační škola není ani žádným stavením, ani žádnou pevnou strukturou. Tuto školu lze spíše chápat jako určitou pastorační vizi. Naším úkolem není jen evangelizace nových jedinců, ale spíše vytváření dalších evangelizačních škol ve farnostech, kde dosud takové školy nejsou.

Jak taková škola působí v praxi?

A.B. Evangelizační škola pořádá různé kurzy. Základním kurzem je kurz Filipa, který pořádáme jednou za dva měsíce. Tento kurz slouží k tomu, aby lidé pokřtění i nepokřtění, kteří nezakoušejí ve svém životě přítomnost živého, milujícího Boha, našli k Němu cestu. Po tomto prvním kroku má každý možnost dále rozvíjet své schopnosti podle vloh, které od Boha dostal. Pro ty, kteří se chtějí zdokonalit v evangelizaci, pořádáme kurzy Pavla. V kurzech Jana mohou více zakoušet, co znamená být učedníkem Ježíšovým. Pro hudebně nadané pořádáme kurzy Davida a pro ty, kteří mají druhé věst, zase kurzy Mojžíše. Dabar je cyklem šesti biblických kurzů pro zdokonalení práce se Svatým písmem. Také pro manžele pořádáme speciální kurzy, ve kterých se učí vytvořit dobrou rodinu, která bude schopna jiné evangelizovat.

Znamená to, že vytváříte nějakou novou strukturu uvnitř církve?

W.G. Naprosto ne. Naším cílem je spíše sloužit jiným hnutím. Netvoříme žádné nové struktury, ani je tvořit nechceme. Jedná se nám o to, aby každý člověk objevil ve svém životě živého milujícího Boha. Tato zkušenost je důležitá pro každého pokřtěného bez ohledu na to, v jakém hnutí pracuje. Často se stává, že k nám přijíždějí lidé z jiných hnutí, aby se zúčastnili nějakého kurzu. Po absolvování kurzu se zase vracejí do svého hnutí. Spíše z praktických důvodů, abychom bez obtíží mohli pořádat různé evangelizační akce, jsme před rokem a půl založili Katolické sdružení věnující se nové evangelizaci - společenství sv. Timoteje, které je re-

gistrováno jak státem, tak ordinářem diecéze Zielonogorsko-gorzowské bp. Adamem Dyczkowskim.

Jak vypadá kurz Filipa?

A.B. Začíná se v pátek večer a končí v neděli. Denně jsou přednášky, které končí modlitbou. Používáme názorné metody, aby každý mohl v hloubi prožívat základní pravdy víry. Přicházejí k nám často mladí lidé z neúplných rodin (asi 70%). Stává se, že se doma ve svém prostředí pak setkávají s odporem, ale také často pak přicházejí s nimi na další kurzy k nám i jejich rodiče.

Občas se můžeme setkat ještě u nás s názorem, že evangelizovat se má pouze dobrým příkladem. Co byste k tomu řekli?

A.B. V apoštolské adhortaci Christifideles laici papež Pavel VI. jasně říká, že každý křesťan má vydávat o Kristu svědectví, a to nejen příkladem, ale i slovy.

Co byste chtěli vzkázat našim čtenářům?

A.B. Že Bůh každého z nás miluje takového, jaký je, a velmi touží po naší lásce a také, že u nás v Polsku nezapomínáme ve svých modlitbách na církve v Čechách.

Děkujeme za rozhovor.

P. Andrzej Burzyński

text a foto BS

Draký příteli,

svými přáteli. Celý den jsem čekal a doufal, že si pohovoříš i se mnou. Když nastal večer, daroval jsem ti k zakončení dne velkolepý západ slunce a čerstvý vánek, aby sis odpočinul, a čekal jsem. Ale ty jsi nepřišel. Och, ano, jakou bolest mi působí, jsem-li takto opomíjen, přesto tě však miluji.

Dnes v noci jsem tě viděl usínat a jak jsem zatoužil, abych se dotkl tvého čela, rozlil jsem po tvé tváři i polštářů měsíční paprsek a stále jsem čekal. Ty jsi však přesto ke mně nepromluvil. Probudil ses pozdě a hned jsi odešel do práce a mé slzy se smísily s deštěm, neboť právě přšelo. Dnes vypadáš tak smutně, že mi to láme srdce, protože já rozumím. I mne přátelé tak často opouštěli a zraňovali. Kdyby ses aspoň se mnou rozdělil o svou bolest a samotu. Jsem si jist, že bych tě mohl potěšit! Miluji tě, víš a snažím se ti to říci modří oblohy a hebkou zelení trávy, šeptám ti to listím stromů a píši ti to barvou květů. Volám to k tobě horskými potoky a do ptáků vkládám milostné písně, aby ti je zpívali. Odívám tě teplem slunce a ovzduší provoňuji parfémy přírody.

Má láska k tobě je hlubší než oceán a větší než ta nejživější ze tvých žádostí. Och, kdybys jen vůbec věděl, jak rád bych chtěl s tebou hovořit a doprovázet tě na cestě. Víím, že je to na této zemi těžké! Opravdu to víím, žil jsem na ní. Volej mě, žádej mě, volej ke mně, nezapomínej na mě. Mám tolik věcí, o které bych se chtěl s tebou rozdělit.

Už tě nebudu obtěžovat, jsi svobodný v tom, přijmeš-li mě za přítele. Rozhodnutí je na tobě. Vyvolil jsem si tě však, a proto budu na tebe ještě čekat, neboť tě miluji.

Tvůj přítel Ježíš

Pastýřský list

Komunistická vláda dobře rozuměla starému římskému rčení: *Divide et impera!* Rozděl a pak ovládní! Vší silou se snažili oddělit kněze s věřícími od biskupů v domněnání, že stádo zbavené vůdců, snadno padne zmatku a dá se potom snadněji zmanipulovat. V té době

ohrožení sepsali biskupové pastýřský list a po tajných kurýrech se dostal do všech farností. Měl se číst při nedělních bohoslužbách, kdy se konala slavnost Božího těla, přeložená ze čtvrtka.

V neděli ráno přijel předseda hodonínského okresu na faru, aby osobně péroval pana faráře, aby odevzdal pastýřský list. Zatímco se tohle odehrávalo ve farní kanceláři, vyběhl jsem farním dvorem ven na silnici, kde již stál kočár ze sousední dědiny. Povídám hochovi: „Uháněj co můžeš, třebaš předsedovi ujedeme.“ Bylo to marné. U Charvátovy hospody nás předjelo auto značky Paběda. Předseda ONV vystoupil a zval mě, abych si k němu přesedl. Kočí mě varoval, abych nešel, že mě chtějí zavřít. Povídám: „Jožko, jeď sám, neboj se, bohoslužby budou.“ Předseda začal: „Tož, velebníčku, právě jedu od vašeho faráře a on mi pastýřský list odevzdal, dejte mi ho taky, jinak budete mít velké potíže.“ Znal jsem svého šéfa dobře a věděl jsem že soudruh předseda lže. Odpověděl jsem: „Pane předsedo, to po mě nechtějte, já nejsem podřízený vám, ale svému biskupovi, on zastupuje Pána Boha a je psáno v Písmu, že se sluší více poslouchat Boha než lidi, nemohu vás tedy poslechnout a listinu vám nevydám.“

Zavezl mě ke kostelu v Čejči a já jsem šel do sakristie. Byla mše svatá, kostel nacpaný do posledního místečka. Po bohoslužbách vyšel průvod ke čtyřem oltářům, slunce jávalo nad námi a naše shromáždění v malebných barvách moravskoslováckých krojů bylo posledním manifestem, který ještě svobodně mohl vyznat víru moravského lidu. Po návratu do kostela a po závěrečném požehnání vyzval jsem přítomné, aby počkali, že jim přečtu pastýřský list. Zalovil jsem pod propocenou košilí a vytáhl listinu. V kostele zavládl neobyčejné ticho. Ke konci listu bylo psáno: *Národ na vás dívá, jak v této historické chvíli ve zkoušce obstojíte. Zůstaňte věrni Svatému otci, zůstaňte věrni svým biskupům, kteří s vámi trpí, a nedejte se zvíkat ani tehdy, kdyby k vám nemohl proniknout jejich hlas. Církev je nezničitelná a trpět pro Krista je největší slávou. Nedejte se mást falešnými proroky, střežte se dravých vlků v rouše beránčím. Bděte a modlete se!*

Brzo po této neděli dostali jsme obsílku na okres. Napařili kněžím, kteří četli, pokutu tři tisíce korun. Poslal jsem odvolání, že pomáhám rodičům živit naši početnou rodinu. Nedávno jsem mezi listinami objevil zelenou složenku s uvedenou částkou 3 000 Kč. Pokutu mi prominuli. Přece i v těch socialistech byla špetka lidského citu. Nezdolali nás. Stalo se před jednapadesáti roky v červnu.

Pýcha či hrdosť

Rozdíl medzi týmito dvoma slovami je nepatrný, preto dochádza často k nedorozumeniu. Pyšní ľudia si zakladajú na svojich znalostiach, dovednostiach alebo kráse. Nedekujú za dary, ktoré dostali od Boha, pretože o Jeho existenciu nechcú slyšať. Bůh je v ich očiach nepriateľ, ktorý im bráni v uskutočňovaní vlastných zámerov. Ich bohom sú peniaze, majetok, telesná kráska a mnoho iných vecí.

Každý človek je však stvorený k Božiu obrazu. Dostáva dôstojnosť, ktorou mu nikto nemôže vzíť. Tuto skutočnosť si uvedomujú ľudia, ktorí premýšľajú o smysle svojho života, ktorí majú dost znalostí - sú obvykle pokorní. Uvedomujú si, že bez Boha nič neznamenajú a ich práca by sa bez Božej milosti vôbec ne-

dačila. Keď sa dostávajú dobré výsledky, deňujú predovšetkým Bohu. To však neznamená, že nemôžu byť na svoju prácu hrdí. Toto je pravá hrdosť, ktorá sa nezakladá na vyvyšovaní sama seba. Za túto hrdosť sa nemusí nikto stydeť, nemá s pýchou nič spoločného. Niekedy sa však stane, že nerozoznáme hranicu medzi pravou hrdosťou a pýchou. V takovom prípade je však dobré, keď sa nad svojím konaním riadne zamyslíme alebo o svojom probléme promluvíme so svojimi priateľmi či ľuďmi, ktorým dôverujeme. Pýchy sa musíme vyvarovať, pretože vedie k pohrdaniu Bohom i ľuďmi.

Pravá hrdosť však vedie k usilovnej práci, uvedomeniu si vlastných chýb a nedostatkov, ale tiež k radosť z darov života, z úspechov ostatných ľudí a všeto dobrého a krásneho okolo nás.

Ilona Bozděchová

Přepsáno ze slepeckého písma

Modlitba účastníčky manželských rekolekcií v Herlanoch.

foto:BS

Pane, som zamilovaná, cítim sa spokojná a šťastná. Zmenil sa celý moj život, aj všedný deň sa stal sviatočným. Vďaka Ti, Pane, za tento dar neba. Keď sme spolu, je to tak, ako keby na zem padol kus neba, čas stráca rozmery, minúty sa stávajú hodinami, hodiny minútami; keď sme blízko, cítime sa ako v raji. Ty, Pane, si láska a nám dávaš na nej podiel, ochraňuj našu lásku pred nezodpovednosťou a egoizmom, objasni nám, aby sme dokázali žiť navždy spolu. Tebe, Otče, ďakujeme, že si zblížil naše kroky, ďakujeme Ti, za šťastie, ktorým nás obdarúvaš. Pomôž nám, aby sme stali jeden pri druhom a počúvali Ťa. Obohacuj nás odpustením a sebadisciplínou, aby sme sa Ti nestratili, aby naša láska bola trvalá, daj nám podiel na Tvojej láske, aby sme sa Ti nestratili. Pane, my Ti veríme, že nam pomôžeš. Amen.

V minulém století žil a působil v německé Mohuči vynikající biskup Wilhelm Emmanuel von Ketteler, známý svou sociální angažovaností ve prospěch nejchudších a nejpouštěnějších. Málokdo ví, že on, teoretik sociální nauky katolické církve, je vlastně původcem odborové myšlenky, to znamená návrhu, aby se dělníci sdružovali za účelem legální obhajoby svých práv proti zaměstnavatelům.

Tento biskup, jenž zemřel v pověsti svatosti, byl přiveden ke kněžství zcela zvláštním způsobem. Neuvažoval zprvu o duchovním povolání, vystudoval práva. Ve svých vzpomínkách vypráví, že jednou měl zvláštní sen. Viděl mladou řeholnici, jak se modlí před křížem. Pán Ježíš Kettelerovi řekl: „Modlí se bez přestání za tebe.“ Mladý Ketteler, bylo mu tehdy 30 roků, to pochopil jako výzvu. Probudilo se v něm kněžské povolání. Vystudoval, stal se knězem a později biskupem. Již jako biskup dával exercicie v jednom ženském klášteře, když tam náhle spatřil řeholnici ze svého snu. Přesně tatáž podoba. Ptal se jí, co dělá. Odpověděla, že v klášteře čistí chlév, což je její oblíbená práce. Také mu sdělila, že cítí ve svědomí povinnost denně a vytrvale se modlit za kněžská a řeholní povolání. Této sestře bylo tehdy něco přes 30 roků. Když se jí Ketteler ptal, kdy se narodila, zjistil s úžasem, že to

bylo právě ten den, kdy měl onen zvláštní sen, který v něm probudil povolání ke kněžství. Pochopil, že modlitba může působit i zpětně, neboť Pán Bůh ve své dokonalé vševědoucečnosti zná minulost, přítomnost i budoucnost, u Něho existuje jedno velké a dokonalé „teď“, které spojuje staletí a tisíciletí.

Biskup Ketteler ve svém deníku píše: „Jaké poučení a napomenutí mi Pán dal setkáním s touto sestrou! Kdykoliv jsem upadl v pokušení být ješitný na své úspěchy, musel jsem si připomenout, že za všechno vlastně vděčím modlitbám a oběti jedné chudé, světu neznámé řeholnice, která čistí klášterní chlév. A když by se mi zdála některá práce bezvýznamná a málo hodnotná, dává mi setkání s touto řeholnicí následující poučení: Tato služka, skrytá před světem, má před Pánem takovou hodnotu, že její zásluhy daly Církvi jednoho biskupa.“

Poučení pro nás: Nikdy nevíme, kdo se za nás obětuje a modlí. Ať jsme dosáhli v životě čehokoliv, až na věčnosti se dozvíme, kolik modliteb a obětí nám i světu neznámých lidí se o to zasloužilo! Proto nikdy není důvodu k pýše, ješitnosti a podceňování zásluh druhých, neboť u Pána Boha bývá často všechno úplně jinak. Cožpak to nebyl sám Ježíš Kristus, kdo řekl, že první budou posledními a poslední prvními?

Radomír Malý

Milé děti,

jeden chlapec řekl paní katechetce, že udělal dobrý skutek. „Jaký?“ zeptala se ho. „Snědl jsem babičce všechny koláče.“

I o tomto Božím pokrmu platí, co říká některému dítěti maminka: „Jen jez, abys vyrostl, abys byl silný, abys byl zdravý.“ Naše matka církev nás k tomu vybízí: „Jez tento

Žít anebo umřít hladem?

Podivila se: „A to je dobrý skutek?“ „Ano, babička má vždycky radost, když mi chutná. Tak jsem jí udělal radost.“

Vy byste se asi zasmáli takovému skutku a dovedli byste udělat nějaký lepší. Ale stejně jste možná někdy slyšeli od maminky: „Jen pořádně jez, ať vyrosteš“ - nebo „abys měl sílu“ - nebo „abys nebyl nemocný“.

Ale jsou některé země, kde mnozí velice trpí nedostatkem jídla. Mají hrozný hlad, slábnou, snadno onemocní a mnozí umírají. Dostanou-li z některé bohatší země nějaké potraviny, je pro ně každý kousek třebas nejobyčejnějšího jídla velikým darem a často záchranou života.

Podobně je to se životem milosti Boží. Nestačí, aby se člověk jenom znovu narodil a stal se Božím dítětem při křtu. I tento nový život potřebuje výživu a sílu, jinak zeslábně a pak zahyne. Proto nám dává Pán Ježíš svatý pokrm. Říká nám: „Já jsem chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo.“ (Jan 6,51).

svatý pokrm, jez ho, jak často můžeš, aby Boží život v tobě rostl, abys byl silný, abys byl opravdovým křesťanem, radostným, s krásnou duší, svatým. Kdo ho nejí, stává se slabým, skleslým, bezmocným. Jen tak se vleče, k pořádným činům nemá sílu. Jez Boží chléb, přijímej v něm Boží sílu.“

Ovšem sebelepší jídlo nepomůže mrtvému. Podobně nemůže přijímat Tělo Kristovo ten, kdo poskvrnil svou duši těžkým hříchem, a tedy je pro nebe mrtvý. Takový si musí vyprosit Boží odpuštění ve svátosti smíření, aby mohl znovu chodit ke svatému přijímání.

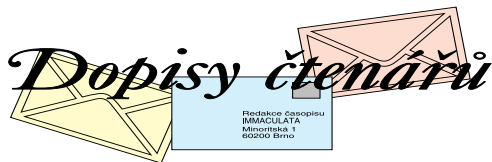
Prorok Eliáš, unavený na poušti, dostal od anděla pokrm, který ho silil čtyřicet dní a nocí na dlouhé cestě k Boží hoře. Pán Ježíš nám dává pokrm, který nás silí stále. Tak, abychom došli až do života věčného. Říká nám: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den“ (Jan 6,54).

S přáním Božího požehnání k tomu, aby ve vašich duších stále rostla síla, krása a radost Boží milosti, vás všichni srdečně zdraví

Váš

Bohumil Kolář

Milovaní bratři a sestry,

zdravím Vás srdečně pozdravením Pokoje. Již pátý rok jsem rytířkou naší milé Paní a celou dobu odebírám náš časopis „Immaculata“. Mohu říci, že jsem velmi spokojena s kvalitou tisku, ale hlavně obsahem.

V posledním čísle mě velmi oslovil článek, který se týkal života a utrpení našeho papeže Svatého otce Jan Pavla II. Velmi je mi ho líto a cítím s ním, jelikož znám, co je utrpení. Utrpení tělesná bývají velmi těžká. Ale myslím si a sama to také tak prožívám, že utrpení duševní jsou mnohdy ještě horší. Víte, na bolest tělesnou se vždy najde lék, který aspoň trochu pomáhá a uleví (myslím tím léky a medikamenty, které se dají obstarat v lékárně, v nemocnici). Ale na bolest duše kde hledat lék? Teba, když je manžel alkoholik, ateista, který nenávidí všechno, co se týká Boha a církve a dovede být velmi nepřijemný. Nebo když děti v dospělosti pomalu odpadají od Boha, od víry, protože přijmou filozofii tohoto světa. A matka rodiny se na to musí dívat. Musí to snášet. Tak ráda by jim pomohla, ale jak, když o její pomoc nikdo nestojí. A tak si myslím, že podobné utrpení trápí i našeho sv. Otce Jana Pavla II. Všimněme si, jak často je odmítán a jak málo mu naslouchají národy, které neustále prosí a vyzývají k pokoji, toleranci, lásce, snášenlivosti, spravedlnosti, morální čistotě, atd. Jsem dojata, když ho vidím, jsem dojata, když ho slyším, jsem dojata, když tento „Petr našich dnů“ se neustále obětuje nejen za církve, ale za celý svět. Naslouchají mu aspoň katolíci? Ne vždy.

Chtěla bych ho tolik potěšit a ujistit, že na druhé straně jsou duše, které se něho vroucně modlí a obětují své bolesti a trápení na jeho úmysl a tak mu tito „Šimoni“ a „Veroniky“ nadlehčují kříž, který nese. Modleme se proto často za sv. Otce a přinášeje oběti - a budme Bohu vděční za to, že

ho máme. Vždyť přece víme, že i když teď musíme snášet všelijaké zkoušky, není to nadarmo.

Modlím se každý večer v 21 hodin modlitbu, kterou se modlí sv. Otec (příkladám). A ještě modlitbu za sv. Otce zvláště a Otče náš a Zdrávas Maria. Kdo chce, ať se připojí. Přednesu své prosby a touhy Bohu Otci skrze Nejsvětější Srdce Ježíšovo a sepnuté ruce naší milé Paní - naší maminky - Panny Marie.

Budeš ctěno a velebno Nejsvětější Srdce našeho Pána Ježíše Krista a Neposkvrněné a bolestné srdce naší Matky Panny Marie, ode všech lidí, na všech místech, v každý čas.

Pokoj a Dobro.

Ať Vám Paní zehná.

docela malá sestra Jana Fišerová

„Bože, milosrdný Otče, děkujeme Ti za našeho papeže Jana Pavla II., který je Tvým darem celé církvi a každému z nás. Chraň ho a zehnej mu. Dej, ať s Tvou milostí usiluje ze všech sil o to, co se Tobě líbí a co je k prospěchu Božího lidu a celého světa.“

Ctěné Rytířstvo Neposkvrněné,

obracím se na Vás, neboť jsem ctitelkou Matky Boží, která mě spolu s Duchem Svatým, jak jsem silně pocítila ve svém nitru, obrátila a přivedla ke svému Synu. Jsem narozena 5.6.1958.

Svatost oltářní jsem poprvé přijala, když mi bylo 20 let, v roce 1978, v den mého manželského slibu. Žila jsem spíše vlažným způsobem, odkloněna od Boží lásky.

Po pádu totality se starší syn přihlásil ve škole do náboženství, začal ministrovat a na mne přišla zkouška utrpení, když jsem v roce 1992 měla operována zápěstí u obou rukou. Karpální tunel. Byla jsem doma 5 měsíců a od jedné zbožné tety se mi dostal do rukou časopis „Zjevení Matky Boží v Medžugoriji“. Od té doby jsem začala žít svou víru naplno. Až později jsem si uvědomila, jak mě Bůh miluje a dal mi tohoto volného času k mému obrácení, k většímu zasvěcení se těmto duchovním hodnotám, jako četba, modlitba, pomoc v naší farnosti, bliženecká láska.

Mám dva syny 15 a 19 let, oba pomáhali ve službě panu faráři, ale nyní se vše jako by z nich

vytratilo. Respektuji jejich svobodu a nucením nechci nic pokazit. Chci Vás poprosit, je-li to možné, o pomoc v modlitbě, aby je naše Neposkvrněná Maminka přivedla zpět ke svému Synu Ježíši a obdrželi milost lásky Boží.

Přečtu si s radostí Immaculatu, Světlo, Report, kde je moc krásné čtení. Scházíme se se ženami

jednou týdně doma na modlitbách. Zazpíváme si, zasvětime se Neposkvrněnému Srdci. Věřím, že každá modlitba je vyslyšena z upřímného srdce.

Přeji Vám všem hojnost Božího požehnání.

Se srdečným pozdravem

Jiřina Menšíková

Poděkování

Děkuji Panně Marii za vyslyšení prosby o uzdravení vnuka Jakuba po těžké operaci. Panno Maria, děkuji a prosím o Tvoji mateřskou ochranu a pomoc pro další dny života.

vděčná Emilie

Chtěla bych veřejně poděkovat Panně Marii a Jejímu Synu Ježíši a svatému Josefovi za velikou lásku, pomoc a za vše dobré, co nám dávají k životu. Zvláště díky za uzdravení v minulém roce mojí nyní 84 leté maminky. Děkujeme také každý den za oboje rodiče, sourozence, moje dvě děti, manžela, vnučku a zetě. Prosíme pro nás všechny o Boží požehnání a ochranu.

Díky, Pane Ježíši! Díky, Maria!

Vaši ctitelé z Moravy

Plním slib, který jsem dala Panně Marii. Je to asi půl roku, co jsem prožívala krizové období víry. Potom jsem v práci zkolabovala a upadla do bezvědomí. Rychlá záchranka mě odvezla do nemocnice. Ležela jsem tam měsíc. Poté, co jsem obdržela vaši zázračnou medailku, kterou jsem měla v nemocnici, mně byla velikou posilou. Díky zázračné medailce se mi otevřely oči a já se zcela obrátila k Bohu a uvěřila v Jeho lásku a upevnila se mi důvěra k Matce Boží. A já se nyní uzdravuji tělesně i psychicky. Děkuji z celého srdce Panně Marii a Pánu Ježíši za kříž, který na mě seslal, že mi otevřel oči a že v nemocnici všechno dobře dopadlo. Prosím Pána Ježíše za odpuštění a prosím Ho i Pannu Marii za další pomoc a ochranu pro celou naši rodinu.

Vděčná rytířka Neposkvrněné

Jana

Před třemi roky jsem se se svými dvěma dcerami, jako vdova, dostala do těžké životní situace

v souvislosti s vypořádáním dědictví po mém manželovi. Byly jsme, jako zcela nevinné, blízkými příbuznými manžela žalovány u soudu. Nechci popisovat ty bolestné tahanice a urážky, kterým jsme byly vystaveny. Nakonec, až počátkem dubna t.r., jsme byly usnesením soudu zcela osvobozeny. Proč vůbec Vám toto píši?

Slíbila jsem sv. Josefovi, že tak učiním na poděkování. Nemohu dokonale vylíčit svou vděčnost tomuto nejvyšší laskavému ochránci.

Chtěla bych říci všem, kdo mají v rodině jakékoliv potíže: obraťte se na svatého pěstouna Pána Ježíše a mocného ochránce rodin, důvěřujte v jeho pomoc! Vždyť on taky na zemi zakusil všecko pronásledování, pomluvy, zášť a úklady. Rozumí našim obtížím - a jako provedl svou Sv. Rodinu vším nebezpečstvím, tak provede i ty, kteří jej s důvěrou vzývají.

Alena Zejbrlíková

Chtěla bych tímto dopisem poděkovat naší nebeské Mamince Panně Marii za všechny milosti a vyslyšené prosby, kterých se nám na Její přimluvu dostalo. Zvláště děkuji za vyslyšení prosby za urovnání manželské krize mé kolegyně Hanky. Manželské neshody začal její muž řešit alkoholem. Děti se ho začaly bát, přestávaly jej mít rády. Tuto tíživou situaci pro ni a děti Hanka plánovala řešit rozvodem.

Bylo mně jí líto, proto jsem prosila Pannu Marii, maminku nás všech, o Její pomoc. Hanka pozvala své známé na oslavu narozenin. Byla již rozhodnutá pro rozvod. Naposledy jsem jí popřála, aby situace v rodině se zlepšila a ať věří v lepší obrat.

Po 2-3 dnech jsem se dozvěděla, že se manželé usmířili. Sám její muž šel za Hankou a prosil o odpuštění, že chce nadále s ní žít. O rozvodu již nepadlo ani slůvko. Dokonce byli na společné zimní rekreaci.

Ještě jednou děkuji Mamince Panně Marii za všechny milosti, kterých se mi a mým blízkým dostává na Její přímluvu.

Jarmila Ševčíková

Vážení,

chceme veřejně poděkovat Panně Marii za dar uzdravení naší 92 leté maminky. Před 2 lety si zlomila nohu těsně pod krčkem. Operace byla vyloučena s ohledem k jejímu chatrnému zdraví. Ošetřovaly jsme ji doma a vroucně se modlily. Její stav se zlepšil, zlomená noha je sice kratší, ale vůbec ji nebolí. Dokonce jsme se po čase dostaly s maminkou autem až na Svatou Horu a do Staré Boleslavi, kam jsme předtím rády zajížděly.

Loni v listopadu onemocněla maminka vážným zánětem močových cest. Během 2 dní u ní došlo ke katastrofální dehydrataci organismu. Už upadala do těžkého spánku, z kterého nebylo možno ji probudit. Tehdy jsme jí potíraly oči a obličej lurdskou vodou (měly jsme ji přivezenou ze zájezdu do Lurd) a ihned se probrala a usmívala se. Potom se nám podařilo dávat jí po lžičkách polykat vodu, a tak jsme postupně doplňovaly ztrátu tekutin. Po několika dnech došlo ke krizi, kdy už se nám zdálo, že maminka umře. Všichni jsme se kolem ní shromáždili a modlili se růženec a korunku k Božimu Milosrdenství a odevzdaly jsme ji prostřednictvím Ježíšova a Mariina Srdce Bohu Otcí. A najednou maminka otevřela oči a promluvila na nás. Byl to pro nás radostný šok. Od té chvíle se její stav pomaloučku zlepšoval. A my se snažíme každý den modlit růženec k Panně Marii a korunku k Božimu Milosrdenství.

Nyní maminka zase onemocněla, tentokrát těžkou chřipkou, kterou dostala od ostatních členů domácnosti. Dostala vysokou horečku a opět nám pomáhá modlitba. Její stav se opět pomaloučku zlepšuje.

Naše zkušenost je: modlit se s odevzdaností a důvěrou v Boží lásku zejména růženec a své prosby předkládat prostřednictvím Mariina a Ježíšova Srdce Bohu Otcí. Jsme plně vděčností a díky.

Marie a Ludmila

Byl podzim 1944. Můj otec, diabetik, žil ve velké úzkosti, neboť se na mě, jako na mnoho ji-

ných mladých lidí, „sápal“ pracovní úřad a bylo nebezpečí „nasazení“ do práce v bombardovaném Německu. Po malém zranění se otcí vytvořila, po neúspěšném léčení, na pravém ukazováku diabetická gangréna (snět, odumření tkáně). Po nástupu do nemocnice o něm mladý lékař po straně řekl, že s tímto nechce nic mít, kouká z toho amputace nebo funus. Antibiotika tenkrát ještě nebyla, dvě sestry urbanky, které u nás výborně působily, mi daly pro otce zázračnou medailku Panny Marie a on ji s důvěrou přijal. V náhodské nemocnici tehdy působily řeholní ošetřovatelky. V jejich kapli jsem se modlila: „Panno Maria, teď už je to tvoje věc.“ Nemoc se od té doby nezhoršila. Tatínek byl v nemocnici léčen několik týdnů. Nepřišel ani o život, ani o ruku, ani o prst - jen šlachy mu vyhnisala. Žil pak ještě osm let. Zemřel na infarkt. Byl zaopatřen asi dvacet minut před smrtí, čemuž říkám milost.

Pane, velký opožděný dík vzdávám Tvému milosrdenství a Panně Marii za její mocnou přímluvu.

Helena Krmašová

Moje milovaná Maminko!

Svá poděkování Ti dlužím delší dobu - je mnoho dobra a milostí, které plynou z Tvé ruky a stále se hromadí. Nedá se ani vypsat, kolik zážraků „menších“ i „větších“ jsi pro mne, manželka a celou rodinu vyprosila. Předně děkuji za milost obrácení, víry a svátost křtu - je to všechno Tvá práce, že ze dvou bezvěrců a lidí bez smyslu, topících se v bahně světa, se stali křesťané.

To Ty jsi nás vzala za ruku až k svátosti manželství a děkuji také za naše dva Tobě zasvěcené syny a za to nejmenší dítě, které se teprve narodí a které Ti nyní také plně odevzdávám a zasvěcuji. Je celé Tvoje.

Jsem Ti vděčná, protože se na Tebe vždy mohu spolehnout, „nikdy neoslyšíš prosby svých dítek“. Je fakt perfektní mít takovou Maminku a ráda bych se Ti alespoň trochu podobala.

Přemýšlím, kterou událost nebo zkušenost Tvé pomoci bych měla uvést ještě jako „příklad“ (je jich mnoho). Napadá mě můj strýček. Trpěl rakovinou. Nemoc postupovala velice rychle a lékaři již neviděli nějaké šance na uzdravení. Pak se stav

trochu stabilizoval. V té době jsme s manželem jeli za Tebou do Međzугorije na svatební cestu, kde jsem Ti celý jeho případ svěřila.

Mezitím, nebo po našem příjezdu (nevím již přesně), přijal svátost nemocných a svátost smíření, ačkoliv nikdy do kostela nechodil. Brzy na to, 15.8., v den Tvého Nanebevzetí, jsi pro něj přišla.

Také děkuji za zvláštní rychlé a až zázračné narození našeho druhého syna, kdy jsi přišla k nám jako Růže Mystická. Dodnes nevím, jak se vše rychle seběhlo a najednou byl na světě.

A papír by mi nestačil, tak na závěr velký dík za manžela Josefa - Tvého velkého ctitele - a za sv. Josefa, jehož přímělu a pomoc také velmi pocítujeme.

Ve Tvém Neposkvrněném Srdci

Tvoje Bernadetta s rodinou

P.S.: Ještě podotýkám, že s Pannou Marií za Ježíšem je to jako v rychlíku. Před 5 lety byste nás našli v hospodě u piva a cigaret - od našeho křtu letos uplynou pouhé 4 roky!

Chtěla bych tímto splnit svůj slib, že veřejně poděkuji Bohu a Panně Marii za pomoc a milosti. Ze dne na den jsem se dozvěděla, že musím být rychle operována. Zda-li je nádor zhoubný, mi doktor řekl, že se pozná až při operaci. Vyzvala jsem tedy rodinu, aby se se mnou modlili o uzdravení. Do nemocnice jsem si vzala i zázračnou medailku Panny Marie.

Tam jsem si také zavolala kněze a po životní zpovědi a pomazání nemocných jsem pocítila velký klid a blízkost Boží. Dokonce jsem připravila své blízké na to, že už se zde nemusíme setkat, ale že se nemají v tom případě trápit, protože bych odešla do náruče naší Nebeské Maminky. Po procitnutí z narkózy jsme měla nutkání mluvit se všemi o dobrém Bohu a smyslu života, který jediné (což jsem silně cítila) spočívá v lásce k Bohu a lidem! V těch chvílích rozhovorů jsem velmi litovala své nevěřící spolupacientky, ochuzené o víru a smíření jak s Bohem, tak s lidmi.

Operace dopadla s pomocí Boží dobře a já mohla z hloubi duše o Velikonocích zvolat: „Kristus žije! Aleluja!“ A jak nás miluje! Proším

Pána Boha a Pannu Marii, aby mi dali sílu a vytrvalost žít v lásce k nim a ke všem lidem!

Ještě dlužím poděkování Panně Marii Međzугorské za obrácení v rodině.

Vděčná ctitelka Neposkvrněné

Marie I.

Drazí přátelé,

také já chci veřejně poděkovat Panně Marii, naší drahé Mamince. Stále se k ní modlím a Ona pomáhá. Moje dcera žila 14 let seždaná jen na úřadě. Dala jsem jí asi před 5 lety zázračnou medailku Panny Marie. V loňském roce si vyřídila církevní sňatek, nechala pokřtít své dvě dcery a tu třetí po desíti letech, když se jim narodila, nesla ke křtu už se svým manželem, který byl dříve ateista, avšak nyní, po roce přípravy, byl pokřtěn. Jsem šťastná jako malé dítě.

Můj manžel, který nechodil dvacet let ke svátostem, se najednou rozhodl a chodí na mše svaté a jaké bylo moje překvapení, když mi týden před Velikonocemi sdělil, že půjde ke svátosti smíření. Plakala jsem radostí a ráda mu pomohla v přípravě. Děkuji Ti, Matičko, za tolik štěstí.

Ještě jednu prosbu ale mám, můj syn žije s přítelkyní a s její dcerou. Proším o přímělu. Maminko, pomoz, ať se vzpamatuje a také on ať se vrátí do Kristovy náruče, ke křesťanskému životu a přivede s sebou svou přítelkyni i její dcerušku. Nikdo je do náboženského života nevedl, nemohou za to, že Pána Boha neznají, ale já věřím, že Ty, Matičko, je přivedeš ke svému Synu a vezmeš je do své náruče.

Chvála a dík Bohu, Pánu Ježíši a Neposkvrněné Panně Marii.

Členka Rytířstva Neposkvrněné Panny Marie

Marie Kratochvílová

Svou vděčnost také vyjadřují: O. Hořáková, M. Nádvoříková, Katka Skryjová, B. B., Eliška R., Anna Gaidová, Anežka Jašková, Anna Šrámová, Marie z Ústí n. Labem.

O modlitbu prosí: Paní Běhůnková, Jarmila Bašová, H. Fialová.

Ve dnech 3.7. - 7.7.1999 proběhne na Cvilíně u Krnova
františkánské setkání mládeže
 (3. FSM)

Jak je to vznešené, mít v nebi Otce!

Zveme všechny mladé k prožití dnů modlitby, radosti a zamýšlení se sv. Františkem a sv. Klárou. V programu, mimo jiné, budou setkání ve skupinách, adorace, koncerty křesťanských skupin (minoritská skupina Fioretti z Krakova aj.), svědectví hostů, přednášky, pobožnost smíření, společná modlitba breviáře. Ústředním bodem každého dne bude mše svatá.

Příspěvek za účast činí 200 Kč. Zajištěno bude ubytování ve škole (nutný spacák a karimatka). Stravu si zajišťuje každý účastník sám, v ceně je zahrnuta pouze polévka k obědu a teplý čaj na snídani a večeři. Ti, kdo se rozhodnou prožít s námi toto společenství, ať se závazně přihlásí do 15.6.1999 na adresu:

o. Kryštof Skibiňski, Konvent minoritů, Masarykova 39, 746 01 Opava.

Všem zájemcům budou zaslány podrobnější informace.

bratři minorité

Exercicie se svatým Františkem

Mladý bratře...

cítiš ve svém srdci Boží pozvání k dokonalejšímu životu podle evangelijních rad a chceš na ně odpovědět podle příkladu sv. Františka z Assisi a sv. Maxmiliána Kolbeho, velkého citele Neposkvrněné Panny Marie? Nabízíme Ti možnost uskutečnění Tvých ideálů v minoritském řádu.

Chceš-li poznat náš způsob života, chlapče a muži, kteří hledáte svou životní cestu a jste zájemci o náš řád, **přijed' na exercicie se svatým Františkem**, které se konají od 9.8. do 13.8.1999 v Opavě. Závaznou přihlášku pošli do 30.6.1999 na adresu: **o. Kryštof Skibiňski, Konvent minoritů, Masarykova 39, 746 01 Opava.**

Zájemcům zašleme podrobnější informace.

bratři minorité

Zprávy *Zprávy* *Zprávy* *Zprávy*

● 10. února t.r. byla oznámena zpráva o zázračném uzdravení Jean-Pierra Bélyho, ke kterému došlo v roce 1987. V oficiálním prohlášení se praví: „V pátek 9. října 1987 v Lurdech, při růžencové pouti, byl Jean-Pierre Bély, který měl tehdy 51 let, uzdraven z nemoci (roztroušená skleróza), jíž trpěl už několik let. Lékaři, vyšetřující J.-P. Bélyho, zjistili, že okamžité uzdravení je úplné a trvalé. Toto uzdravení můžeme považovat za osobní Boží dar věnovaný tomuto člověku jako projev milosti, znamení Krista Spasitele, uskutečněný na přímluvu Přesvaté Panny Marie. K zázraku došlo v průběhu poutě do Lurd, kde J.-P. Bély přijal svátost smíření a svátost nemocných. (...) Bůh projevil svou lásku vůči tomuto člověku skrze svátosti církve. Z vyprávění J.-P. Bélyho je zřejmá zcela zvláštní náklonnost Panny Marie vůči onomu člověku. Jeho uzdravení se tedy nesmí oddělovat od přijatých svátostí ani od modlitby růžence směřující k Marii.“ Biskup Jacques Perrier, ordinář lurdský a tarbeský, uvedl, že podrobných vědeckých vyšetřování za účelem vysvětlení náhlého uzdravení Bélyho se účastnili neurologové, specialisté zabývající se roztroušenou sklerózou a také psychiatři.

Od roku 1858 církev uznala jako zázračné pouze 66 případů z celkového počtu 6 tisíc uzdravení, která lékaři prohlásili jako mimořádná.

RN

● Již více než šedesát let existuje ve Vatikánu Papežská akademie věd. Jejím úkolem je služba pravdě s naprostým vyloučením jakýchkoli pověr a nevědeckých vlivů. V současné době akademie věd čítá 71 členů, z toho je 30 laureátů Nobelovy ceny. Zabývá se téměř všemi vědními obory: fyzikou, astronomií, agronomií, genetikou, nukleární biologii, biochemií, medicínou, matematikou, epistemologií. Její plenární zasedání se konají vždy jednou za dva roky.

RN

● Stále narůstají projevy netolerance vůči křesťanům. V Pákistánu, Alžíru, Indonésii, na Filipínách a v Saudské Arábii křesťany pronásledují muslimové. V Indii hinduisté provádějí etnické a náboženské čistky. Ve Vietnamu a v Číně jsou křesťané pronásledováni komunistickým režimem.

Zároven udivuje skutečnost, že v mnoha západních zemích se o tomto pronásledování mluví zcela okrajově.

RN

● „Nikdo neudělal pro Židy tak mnoho jako Pius XII.“ - konstatuje P. Peter Gumpel, informáční zpravodaj ve věci beatifikace Pia XII. V odpovědi na kritiku a námitky vůči možné beatifikaci Pia XII. zveřejnil P. Gumpel v anglickém katolickém týdeníku „The Tablet“ článek, jenž vyjadřuje postoj tohoto papeže k záchraně Židů v průběhu druhé světové války.

Žródlo 14/1999

● Písmo svaté zůstává stále světovým bestsellerem, oznamuje ve své každoroční zprávě Mezinárodní biblická společnost (USB), která spojuje 135 místních biblických společností. Texty Písma svatého byly v roce 1998 vydány ve více než 585 milionech výtisků (v r. 1997 - 561 milionech). Více než 20 milionů z nich jsou úplná vydání Starého i Nového zákona. Bible byla dosud přeložena do 2212 jazyků. Úplný text Písma svatého je možné číst v 366 jazycích.

Žródlo 14/1999

● Vláda Indie upustila od vyhlášení roku 2000 Rokem Krista. Učinila tak pod vlivem protestů stoupenců hinduismu. Prohinduistická vláda premiéra Atala Behariho Vajpayee navrhla v prosinci, aby se Indie připojila k oslavám křesťanského Velkého Jubilea. Proti tomu se postavilo extrémní křídlo vládnoucí strany Bharatiya Janata Party (BJP), které se obává, že oslavy budou mít za následek masová obrácení na křesťanství.

Žródlo 14/1999

● Ministr spravedlnosti Dánska oznámil, že adopční právo bude novelizováno, čímž bude homosexuálním párům umožněna adopce dětí. Dánsko byla prvním státem, kde byly uznány „manželství“ homosexuálů.

Žródlo 14/1999

● Na všeobecném zasedání OSN bylo odhlasováno rozhodnutí, které úplně zakazuje pokusy spojené s klonováním lidí.

RN

OBSAH

Jarní modlitba	3
Ze života sv. Františka z Assisi.	4
Petr našich dnů	6
Ve službě Bohu skrze Neposkvrněnou	7
Putování Panny Marie z Nazareta	8
7 dnů Panny Marie z Nazareta v České republice	11
Evangelijní terapie	12
Otec Pio za to draze zaplatil	14
Věříš, že existuje ďábel	15
Zednářství s katolicismem neslučitelné.	16
Kardinál Ratzinger o potratech.	17
Recept na štěstí.	18
Po mnohaletém odmítání znovu u svátosti	19
Jihočeská poutní místa zvou	20
Nová evangelizace.	22
Drahy přáteli	23
Pastýřský list	24
Pycha či hrdost	25
Modlitba účastničky manželských rekolekcí	25
Tajemství biskupa Kettelera	26
Žít anebo umřít hladem?	27
Dopisy čtenářů	28
Poděkování	29
Zprávy	33

Immaculata - Neposkvrněná

(dvouměsíčník) 3/1999, ročník VIII.

ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho

č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.

Podávání novinových zásilek povoleno

Oblastní správou pošt v Brně č.j.:

P/2-4363/93.

Vydávají: Bratří minoritě**Nakladatelství:** Konvent minoritů v Brně. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.**Bankovní spojení:** Union banka, a. s., Brno, číslo konta: 91400033 / 3400Bezhotovostní platby **vždy** opatřte var. symbolem, což je vaše IČP.**Cena se rovná výrobním nákladům t. j. 10 Kč/1výtisk (+ 6 Kč poštovně).** Předplatné na rok 1999: Dobrovolné dary.**Tyto je možno zasílat na adresu:**Konvent minoritů v Brně
Minoritká 1, 602 00 Brno,**Čtenáři ze Slovenska****mohou posílat předplatné na adresu:**
Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně.

Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vytištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.15 hod a v 19.30 hod *

* slovensky v 5.30 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno a okolí 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Ode-vrzej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritká 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

Oázové hnutí světlo-život Tě srdečně zve na dvoutýdenní prázdninové exercicie pro mládež. Během těchto dnů budeme usilovat o pokrok na cestě zralosti křesťanského života.

Oáza'99

9.7. - 25.7.1999

**Φ
Ζ Ω Η
Σ**

Exercicie jsou určeny pro mládež od 15 do 25 let. Veškeré podrobnější informace můžeš získat na adrese: o. Josef Goryl, Minoritská 1, 602 00 Brno, tel.:05/ 422 148 63

**Královno míru,
oroduj za nás!**